

ΕΝΡΟΠΗ

2

ΔΡΑΜΑ

ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ

(Η αυτοθυσία ενός πατέρα για τη σωτηρία ενός ξένου παιδιού την στιγμή που ο θάνατος απειλούσε το δικό του)

ΙΔΕ ΣΕΛΙΔΑ 8

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

36192

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Η κατάσταση της από ημερών άσθενούντος σοβαρώς Πρίγκιπος Νικολάου, θείου της Α. Μ. του Βασιλέως παραμένει στασιμαία. Κατά τα ιατρικά ανακοινωθέντα, τελευταίως διέρχεται τας νύκτας του μάλλον ήσυχως.

Α. Είς την Θεσσαλονίκην ή κυρία Μαρία Μπρεχάκη γεννήσεν βρέφος άρρεν με το εξαιρετικόν βάρος των 7 1/2 κιλών. Το βρέφος το βρέθηκε είνε πρωτογενές, καθ' όσον το κανονικώς γεννημένον βρέφος είνε 3-3 1/2 κιλών και σπανίως φθάνει τα 5 κιλά.

Ο δήμος Άρταίων, θα στερεώση, επί του είς το άριστερον άκρον της γεωφώρας Άράχθου Άρτης ιστορική πλατάνου πινακίδα με τας λέξεις: «Η Ιστορική πλατάνου του Άλη - Παράδ», όστις είνε έκλειψη ακρίβως από της όποιος ο τύρυννος των Ίωνανών έκέρμα τους χριστιανούς.

Είς τα Βροχινέικα των Πατρών ή 19έτης Ζαχάρη Ζογάρη έφόνευσεν τον Σταμάτιον Άποστολοπούλου. Έξεταζόμενι παρά τόν άνακριτό, είνεν ότι τον έφόνευσεν διότι άν και ήτο έρραστής της μητρος της, της επετέθη με άνηλικώς σκοπούς. Η δράστης κατέφερε διά πελέκεως έννέα τραύματα κατά του θύματος.

Διά πρώτην φοράν από της άπελευθερώσεως της Θεσσαλονίκης, το Κακοιουργοειδέν αυτής δεν έχει ουδεμίαν δικάσιμον κατά τόν μήνα Φεβρουάριον. Οι έννοχοι παρουσιασθέντες είς το Κακοιουργοειδέν ήκουσαν δήλωναι τού προέδρου ότι δεν ύπάρχει καμία έκκρεμία δική και ότι δύνανται να επανέλθουν είς τας εργασίας των.

Είς τού χωρίον Πρόδοσιον της Καρδαμύλης ο Κων. Π. Χριστοδουλάκης έφόνευσεν δ' α λόγους τιπς τήν αδελφήν του Χουσανήν χήραν Δημητρουλά. Ο δράστης εξηφανίσθη.

Η Κατίνα Κρίστιν, πρόσφυς εκ Μικράς Άσίας διαμείνουσα στή Σύρον, επληροφορήθη ότι ο υίός της Άλέξανδρος, τόν όποιον από 20ετίας έθεδρεύε άπολεσθέντα, ευρίσκειται έν ζωή. Κατά τήν αφήγησιν της Κρίστιν, ο υίός της υιοθετήθηκε υπό τίνος Ιατρού, μετέβη μετ' αυτού είς τας Ινδίας όπθεν έπιστρέψε μετά τόν θάνατον του βετού πατρός του, έγκαταστάθηκε είς τήν Μακεδονικήν πρωτεύουσάν.

Είς μάτην άνεζητήσεν επί μακρόν τούς γονείς του, μόλις δέ πρό ήμερών επληροφορήθη τυχαίως από ένα συμπατριώτην τσν ότι ή μητήρ του ευρίσκειται είς τήν Σύρον. Η Κρίστιν, όταν έλαθεν έπιστολήν του υιού της έπείσε λιποθύμος από συγκινήσει.

Παρά τού χωρίον Ρώμοι του Πύργου και παρά τήν θείαν Κοιμητίαν ο Γρηγ. Τσαούλας, έτών 10, έφόνευσεν διά μαχαίρας τόν άμοιχρόν του Βασ. Σπυθαρίον έτών 13 κατόπιν φιλονικίας προκληθείσης διά τήν κοινήν ενός πεύκου, το όποιον άμφότεροι διεδικάζουν. Ο δράστης συνελήφθη.

Είς τήν περιφέρειαν Κύμης, προχθές το άπόγευμα δεκάδες χιλιάδων παλαιομένων έφθασαν μέχρι της άμμου της παραλίας. Οι κάτοικοι συνελέξαν 50.000 άκάδας, μόνον έντός του άπογευμάτος με πύλα Παλούνται είς τήν Κύμην πρός μίαν δραχμήν έκαστη.

Υπό του είδικού Έφετείου Θεσσαλονίκης καταδικάσθη ο μοναχός Α. Άδριανόπουλος, βιβλιοθηκάριος της οικίας της Αγίας Άννης του Αγίου Όρους είς εικότην 5 1/2 έτών κατηγορούμενος ότι υπεξήρσε χείροναφρον περιγραμμένη άμνησίου άξιας.

Έν λεωφορείον της συγκοινωνίας Άργαλαστικής-Βόλου κατέπεσε εκ μίας γεωφώρας έξω της Άργαλαστικής από ύψους πέντε μέτρων. Έκ τών επιβατών ουδείς έπαθε τί. Μόνον ο οδηγός και ο βοηθός του έμολυβήθησαν έλαφρώς.

Το ύφυπουργείον Δημοσίας Ασφαλείας ήρξισε τήν εφαρμογήν τών άποφασιθέντων μέτρων διά τούς παρεκτρέπομένους οπαδούς του παλαιού ήμερολογίου. Ηδη, συνελήφθησαν διάφοροι καθήρημένοι κληρικοί, όστινες έστράτευον να ιεραουργούν είς τας περιφέρειας των μοναχών άνακηρύσσοντας έκθειαν άνευ της σχετικής άδείας της οικείας Μητροπόλεως. Τέλος, έκλείσθησαν ναοί των παλαιοημερολογιστών, λειτουργούντες άνευ άδείας.

Είς τού χωρίον Θέρμες της Τριχωνίας ή Όλυμπία Βαρούκα έφόνευσεν τόν συζυγόν της Κωνσταντίνον κτηνίασα τούτον διά λίθου είς τήν κεφαλήν. Το έγκλημα διεπράχθη καθ' έν ήραν το θύμα εκκοιμίο. Η ενζυγκοσύνη συλληφθείσα ύπολόγησε τήν πράξιν της. Οι λόγοι της συζυγκοσύνης δεν έγνωσθησαν.

Συνελήφθη υπό άστυνομικών όργάνων ο Παν. Ζαφειράτος, πρακτικός όδοντοτεχνίτης, όστις επαγγέλλετο παρανόμως τόν όδοντοιστρόν.

Από χθές έτέθη είς κυκλοφορίαν το έκδοθέν διαβαλλανικόν γραμματόσημον δραχμίν 6. Φέρει έν συμπλήρωμα τών θυρεοών των κρατών της Βαλκανικής Συνεννόησεως και συμβολίζει τήν συνεργασίαν και τήν ειρήνην αύτήν. Προορίζεται δέ διά τήν άλληλογραφίαν με τήν Ρουμανίαν, Γιουγκοσλαβίαν και τήν Τουρκίαν.

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Πλατεία Άθυσσινίας! Δέ μπορώσε να δρεθή ταιριαστότερον όνομα γι' αυτό τόν πυργό της Βαβέλ, όπου όλα είνε εκεί μαύρα και άλβανά και οι άνθρώποι μαύροι και τρομεροί!

Μου κάνουν τήν ίδια έντύπωσι: όπως και τα κοράκια που χχνονται άπάνω στο φωφίμι. Έκει θα βρής πεταμένα μαζί με διάφορα παλιοσιδερικά αμφιδόλου χρησιμότητος και μερικά άσπνια φυτζάνια Σέβρ, ξεπουλημένα κάποιας ξεπεσμένης οικογένειας, που άλλοτε καθότανε σε παλάτια και σήμερα οι απόγονοί της φθίνουν ποίος ξερεί σε ποίό άνήλια ύπόγειο! Έκει θα βρής το σπαθί κάποιοι άγιοιστή, που σήμερα ο άπόγονός του είνε θυρωρός ενός μεγάρου ή το παρόσημο κάποιου παλιού διπλωμάτη, που σήμερα ή έγγονή του τραγουδάει στους ύπογείους παραδεδειγμένους της όδοι Άθηνάς όλα τα ξεπουλημένα τα σου μάινε και να σου λέγε τήν τραγωδίαν της, που κανένας συγγραφέας δεν έγγραφε ακόμα.

Έκει θα βρής επιδιωρημένα και φρεσκοριμένα και όσα άγοράζουν οι διάφοροι μεταπράτες που περνώντας από τις γειτονίες φωνάζουν.

—Ρούχα παλιά, παπούτσια άγοράζω!

Είχα ξεπέσει και εγώ από κεί προχθές και σάν να μου φάνηκε πως άνεγνώρισα το παλιό μου τα παπούτσια. Να σάς πω συγκινήσει. Τούς χαμογέλασα και σάν να μου φάνηκε πως μου χαμογέλασαν κι' εκείνα.

Και δεν ήταν μικρός ο σύνδεσμος που είχαμε άλλοτε μαζί. Τα είχα αγοράσει καινούργια μία μέρα που ήρπεε να πάω κάπου, που είχαν διασκάσει κι γιά να συναντήσω κάποιο.

Από τότε αυτά τα παπούτσια

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Χωρίς θορύβους, χωρίς πομπώδεις επαγγελίες, εργασθέντες και εργαζόμενοι έντατικώς κάθε έβδομάδα, σάς δίδουμε ένα περιοδικό άρτιο, καλογραμμένο, ποικίλο, πλούσιο εικονογραφημένο, με πρωτότυπα όλη και μάλιστα κατά τα 1/2 της ελληνική.

Το σπουδαιότερο δέ με 2 μόνο δραχμές, όταν τα άλλα περιοδικά πρό καιρού πωλούνται 3 και 5 δραχμές, ή να λέγεται ότι διά Νόμου θα ύποκυρτωθούμε και έμεις ή να πωλούμε 3 δραχ. ή να ελαττώσουμε τις σελίδες μας. Βεβαίως έμεις δέ προτιμήσουμε να μη ελαττώσουμε τις σελίδες μας.

Οι άναγνώστες μας που μέσα στα τελευταία 6 φύλλα εξέτημασαν τας προαπαιτήσεις μας και προπαγανδίζοντες, μάς έδωσαν τήν κυκλοφορίαν, έμειβα βεβαίοι ότι θα εξακολουθήσουν να μάς ύποστηρίξουν.

Πάντως έμεις, εφ' όσον δεν δημοσιεύεται ο έν λόγω Νόμος, θα εξακολουθήσουμε να πωλούμε τήν Ένωμένην 2 δραχ. παρά τα κολοσιαιά μας έξοδα.

Και όχι μόνον τούτο: Τούς παρακαλούμε να έντεινουν τήν προπαγάνδαν των είς τρόπον ώστε καθένας από τούς άναγνώστες μας να μάς κάνει άκόμα έναν άλλον.

Τήν έκδήλωσι της προαπαιτήσεις των έχομε τήν άξίωσι να τήν ίδουμε από το δελτίο του πρακτορείου και από αυτό άκόμα το φύλλο.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΣΚΛΗΡΗ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΙΣ

Η φίλη διαβάζει ένα αισθηματικό ρωμάντο: «...Χωρίς να τόν περιμένη φάνηκε μπρός της ο ύψαιος ξανθός πρίγκιπς και της έτεινε ικετικώς το χέρι...».

Ο ΞΕΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Είς τήν Χάγην και είς τα άνάκτορα του Σέαντικ ή Πρίγκιπισσα διάδοχος της Όλλανδίας Τζουλιάννα έτεκε κόρν. Η γέννησις της νέας πρίγκιπισσας άνεκονώθη άμέσως είς τας εφημερίδας, είς τας άρχάς, είς τας φουράς, και είς όλόκληρον τήν χώραν διά τών ραδιοφώνων. Η νεογέννητος θα είνε μετά τήν Ύψηλην μητέρα της διάδοχος του θρόνου, αλλά τα δικαιώματά της θα μεταβληθούν είς περιπτώσει γεννήσεως Πρίγκιπος, ο όποιος κατά τόν νόμον προτιμάται έν τη διαδοχή. Το βρέφος ζυγίζει επτά λίτρας, έχει δέ άνάστημα πενήντηκοντα δύο εκατοστών. Μέχρι της στήμης, ουδέμία έπίσημος άνακοίνωσις ένέγνετο όσον άφορά το όνομα, το όποιον θα της δοθή.

Α. Νικηται του διεξαχθέντος αυτοκινητιστικού άγώνος του Ράλλυ Μόντε Κάρλο άνδεϊκίσαν είς μέν τήν κστηνερλίαν άνδράν οι Όλλανδοι κ. κ. Μπάκερ Σούτ και Κάρελτον, είς δέ τήν κατηγορίαν γυναικών οι Γαλλίδες Κα Ρουά και Λαρζώ. Οι νικητα ήκολούθησαν τήν δαδρόνην Άθηνά-Μόντε Κάρλο, επέβαιον δέ οι μέν άνδρες του ύπ' αριθ. 33 αυτοκινήτου Μάτφορντ, οι δέ κυρίες του ύπ' αριθ. 9 αυτοκινήτου Φέρν. Έκ τών έκτεκόντωνν εξ Άθηνών 33 αυτοκινήτων, έπεκράτησαν τα 23, μεταξύ των όποιων δεν περιελαμβάνοντο τα ελληνικά της ίδιως Πλαπού και τών κ. κ. Γιαννουλάτου-Νικολαΐδη άποτυχόντα.

Α. Ο Βασιλεύς της Άλβανίας Ζάγνυ ο Α' ήρα-βινίσθη μετά της ύννυρίδος κομήσεως Γεραλδίνης Άλμπα. Σχετικώς με το συζητηθέν περί έμποδίου τελέσεως γάμου Κασοβικής μετά Μυσεσάνων, το Άλβανικόν Γραφείον Τύπου άνεκοίνωσεν ότι: «Έν Άλβανία δεν ύφίσταται κύλημα, θρησκευτική ή κοινική, όπερ να παρεμποδίση τόν γάμον μεταξύ προσώπων άντικόντων είς διάφορα θρησκείματα».

Α. Η βετή θυγάτηρ του προέδρου της Τουρκικής Δημοκρατίας Κεμάλ Άτατούρκ, δέ ήγηθη όμήνους τουρκικών δερπολάνων, τα όποια λίσαν συντόμως, θα περιοδεύσουν ανά τας Βαλκανικές πρωτεύουσας.

Α. Ο έν Βουκουρεστίω άνταποκριτής τοι Ποστωρείου Στέφανοι τηλεγράφη ότι ή κατάσταση της ύγείας της Βασιλομήτορος Μαρίας έμνηνεί και πάλιν άντικυκίας. Έκλήθη είς Βουκουρεστίον ο Ιταλός Ιατρός και γερουσιστής κ. Νικόλα Πέντε.

Α. Η βετή θυγάτηρ του προέδρου της Τουρκικής Δημοκρατίας Κεμάλ Άτατούρκ, δέ ήγηθη όμήνους τουρκικών δερπολάνων, τα όποια λίσαν συντόμως, θα περιοδεύσουν ανά τας Βαλκανικές πρωτεύουσας.

Α. Ο έν Βουκουρεστίω άνταποκριτής τοι Ποστωρείου Στέφανοι τηλεγράφη ότι ή κατάσταση της ύγείας της Βασιλομήτορος Μαρίας έμνηνεί και πάλιν άντικυκίας. Έκλήθη είς Βουκουρεστίον ο Ιταλός Ιατρός και γερουσιστής κ. Νικόλα Πέντε.

Α. Ο περιήρημος και γυνωστιστός καθηδρικός ναός του Αγίου Στεφάνου της Βιέννης άπελείεται να καταρρεύσει. Ο αρχιεπίσκοπος της Βιέννης καρδινάλιος Ίντισερ ώργάνωσεν έρανόν το προϊόν του όποιου θα διατεθί πρός έπισκευήν του καλλιτεχνικού τούτου μνημείου, το όποιον θαρμάζουν πάντες οι έπισκεπτόμενοι τήν αυστριακήν πρωτεύουσάν.

Α. Πληροφορία εκ Μόσχας βεβαίουν ότι ήρξισεν ή κατασκευή σιδηροδρομικής γραμμής εξ Ουλάν και Μπουριάν είς Κιούγκ της Μονγολίας. Η γραμμή αύτη μήκους 200 μιλίων, θα συμπληρωθή έντός έτους και θα συνδέεται πρός τας όδους του Πεκίνου και της Καντίνως.

Α. Ο ήγέτης των Άγγλων φιλελευθέρων σέρ Άρτουρ Μπλιντ Σίνκλαϊρ κατέβασεν είς το προεδρείον της Βουλής αίτημα φέρουσαν 804.000 ύπογραφάς, τας όποιας συνέλεξε μεταξύ Άγγλων πολιτών και δι' ής ζητείται όπως μειωθούν ύφιστοιμένοι φόροι ή χαλαρωθούν διάφοροι φορογμοί ως εκ των όποιων δυσχεραίνεται ή κίνησις του έμπορίου και επιβαρύνονται αι τιμαί των έμπορευμάτων, άναδιδαζόμενου ούτω του τιμαριθμού της ζωής. Υπό έμφιν άριθμού ύπογραφών, ή άναφορά αύτη είνε ή δεύτερη εξ όσων υπεβλήθησαν μέχρι τούδε είς το άγγλικόν Κοινοβούλιον.

Α. Είς τήν Γερμανίαν διά διάφορων ριζικών μετεβολών είς τήν διοίκειν του στρατεύματος και τήν διπλωματίαν, ο Χίτλερ συνεκέντρωσεν είς χείρας του άπόσας τας έξουσίας. Ο σκοπός της μεταβολής είνε ή πραγματοποίησις του τετραετούς σχεδίου.

Α. Τόν προεσχί μήνα θα πωληθή είς το Λονδίον ένα βιολοντελλό Στραντινάριους. Προβλέπεται ότι πολλοί θα ύπερθεματίουν διά να το αγοράσουν, καθόσον είνε γνωστόν ότι ο Στραντινάριους μόνον πενήντηκοντα βιολοντελλά κατεσκεύασαν, ένψ ο αριθμός των βιολίων του είνε άγνώστους. Πιστεύεται ότι το βιολοντελλό, το όποιον θα πωληθή τόν προεσχί μήνα, θα φθάση μέχρι 200.000 φράγκων!

Α. Μετά το τραγικόν άεροπλοϊκόν δυστύχημα της Όστάνδης, είς το όποιον έφρον, ως γνωστόν, τόν θάνατον πέντε μέλη της οικογενείας του Μεγάλου Δουκά της Έσσης, είχαν άρχισαι συστηματικά έρευναι μεταξύ των λειψάνων του καέντος άεροπλάνου διά τήν άνεύρεσιν των διάφορων κοσμημάτων και πολυτιμών άντικειμένων που είχαν μαζί των. Μέχρι τούδε περιουσιγέννησαν, πρόγματι, κοσμήματα και μαργαριτάρια άξιας πλέων τών είκοσι χιλιάδων λιρών. Ηδη δέ άγγέλλεται ότι ευρήθη και μία άδαμαντοπόικιλτος, χρυσή σιαροσθήκη, όάρων του άτυχού τελευταίου Τάδρου της Ρουσίας πρός τόν γαμβρόν του Μεγαν Δούκα Έρνέστον Λουδοβίκον της Έσσης (πατέρα του φονευθέντος).

ΕΠΙΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΣΤΥΓΑΤΡΟΥΣ

Πολλοί συμπολίται προσκόμειν εκ των λαϊκών τάσεων παραπονούντα ότι τα πωλούμενα είς τα παντοπωλεία μαγειρικά λίπη είνε άθλιας ποιότητος, τα δέ υλικά εξ ών παρασκευάζονται όα μόνον είνε έλαεινά, αλλά και επιθλοθή είς τήν δημοσίαν ύγειαν.

Κατόπιν τούτου παρακαλούμεν θερμώς τούς άρμοδίους άστυγάτρους, όπως προδούν το ταχύτερον είς τας ένδεικνυόμενας άπορροήσεως έποικείφεις είς τα οικεία έργοστάσια, πολλά των όποιων ως γνωρίζομεν είνε εγκατεστημένα είς σκοτεινά, βρομερά και ποντικοβριθή ύπόγεια.

ΟΡΘΟΝ ΜΕΤΡΩΝ

Η άπόφασις της Άγορανομικής ύπηρεσίας όπως επιβάλλει τήν τοποθέτησιν πινακίδων έμφανίν των τήν τιμήν πάντως πωλούμενου είδους, είνε ένα από τα άρότερα μέτρα που μέχρι τούδε ύπερ του λαού έλέηφθησαν.

Έκλείπουν ούτω τα άτελείωτα παζαρέμματα που πάντα είς βάρος του άγοραστό ύπέβαινον και καθίσταται εύκερής ή διαύξις των αλοχοκερδούντων.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΑΣ

Επίσης άξίζει να εξαερθή ή διατήρησις ή λαμβανόμενη πρόνοια προστασίας των Έλλήνων μεταναστών. Είνε γνωστόν ότι πλείστοι όσοι πτωχοί συμπατριώται, επιδιώκοντες τήν άνεύρεσιν καλύτερας τύχης είς τα ξένα μέρη, έλποτεύθησαν κυριολεκτικώς από διάφορους άπατεώνας, ύποδοιμούμενος τόν πτωχόν μεταναστεύουσας με τήν ύπόσχεσιν ότι θα τούς διευκολύνουν τήν είσοδον είς κράτη, που δεν επιτρέπεται ή είσοδος ξένων και εκτός της οικονομικής άσφαμάσεως διεκινδύνουναι και τήν ζωήν των. Έπομένως ή λήψις των εξαγγελιώνων προστατευτικών μέτρων ήτο πλέον ή ένδεδειγμένη.

Α. Η βετή θυγάτηρ του προέδρου της Τουρκικής Δημοκρατίας Κεμάλ Άτατούρκ, δέ ήγηθη όμήνους τουρκικών δερπολάνων, τα όποια λίσαν συντόμως, θα περιοδεύσουν ανά τας Βαλκανικές πρωτεύουσας.

Α. Ο έν Βουκουρεστίω άνταποκριτής τοι Ποστωρείου Στέφανοι τηλεγράφη ότι ή κατάσταση της ύγείας της Βασιλομήτορος Μαρίας έμνηνεί και πάλιν άντικυκίας. Έκλήθη είς Βουκουρεστίον ο Ιταλός Ιατρός και γερουσιστής κ. Νικόλα Πέντε.

Α. Ο περιήρημος και γυνωστιστός καθηδρικός ναός του Αγίου Στεφάνου της Βιέννης άπελείεται να καταρρεύσει. Ο αρχιεπίσκοπος της Βιέννης καρδινάλιος Ίντισερ ώργάνωσεν έρανόν το προϊόν του όποιου θα διατεθί πρός έπισκευήν του καλλιτεχνικού τούτου μνημείου, το όποιον θαρμάζουν πάντες οι έπισκεπτόμενοι τήν αυστριακήν πρωτεύουσάν.

Α. Πληροφορία εκ Μόσχας βεβαίουν ότι ήρξισεν ή κατασκευή σιδηροδρομικής γραμμής εξ Ουλάν και Μπουριάν είς Κιούγκ της Μονγολίας. Η γραμμή αύτη μήκους 200 μιλίων, θα συμπληρωθή έντός έτους και θα συνδέεται πρός τας όδους του Πεκίνου και της Καντίνως.

Α. Ο ήγέτης των Άγγλων φιλελευθέρων σέρ Άρτουρ Μπλιντ Σίνκλαϊρ κατέβασεν είς το προεδρείον της Βουλής αίτημα φέρουσαν 804.000 ύπογραφάς, τας όποιας συνέλεξε μεταξύ Άγγλων πολιτών και δι' ής ζητείται όπως μειωθούν ύφιστοιμένοι φόροι ή χαλαρωθούν διάφοροι φορογμοί ως εκ των όποιων δυσχεραίνεται ή κίνησις του έμπορίου και επιβαρύνονται αι τιμαί των έμπορευμάτων, άναδιδαζόμενου ούτω του τιμαριθμού της ζωής. Υπό έμφιν άριθμού ύπογραφών, ή άναφορά αύτη είνε ή δεύτερη εξ όσων υπεβλήθησαν μέχρι τούδε είς το άγγλικόν Κοινοβούλιον.

Α. Είς τήν Γερμανίαν διά διάφορων ριζικών μετεβολών είς τήν διοίκειν του στρατεύματος και τήν διπλωματίαν, ο Χίτλερ συνεκέντρωσεν είς χείρας του άπόσας τας έξουσίας. Ο σκοπός της μεταβολής είνε ή πραγματοποίησις του τετραετούς σχεδίου.

Α. Τόν προεσχί μήνα θα πωληθή είς το Λονδίον ένα βιολοντελλό Στραντινάριους. Προβλέπεται ότι πολλοί θα ύπερθεματίουν διά να το αγοράσουν, καθόσον είνε γνωστόν ότι ο Στραντινάριους μόνον πενήντηκοντα βιολοντελλά κατεσκεύασαν, ένψ ο αριθμός των βιολίων του είνε άγνώστους. Πιστεύεται ότι το βιολοντελλό, το όποιον θα πωληθή τόν προεσχί μήνα, θα φθάση μέχρι 200.000 φράγκων!

Α. Μετά το τραγικόν άεροπλοϊκόν δυστύχημα της Όστάνδης, είς το όποιον έφρον, ως γνωστόν, τόν θάνατον πέντε μέλη της οικογενείας του Μεγάλου Δουκά της Έσσης, είχαν άρχισαι συστηματικά έρευναι μεταξύ των λειψάνων του καέντος άεροπλάνου διά τήν άνεύρεσιν των διάφορων κοσμημάτων και πολυτιμών άντικειμένων που είχαν μαζί των. Μέχρι τούδε περιουσιγέννησαν, πρόγματι, κοσμήματα και μαργαριτάρια άξιας πλέων τών είκοσι χιλιάδων λιρών. Ηδη δέ άγγέλλεται ότι ευρήθη και μία άδαμαντοπόικιλτος, χρυσή σιαροσθήκη, όάρων του άτυχού τελευταίου Τάδρου της Ρουσίας πρός τόν γαμβρόν του Μεγαν Δούκα Έρνέστον Λουδοβίκον της Έσσης (πατέρα του φονευθέντος).

Α. Είς τήν Γερμανίαν διά διάφορων ριζικών μετεβολών είς τήν διοίκειν του στρατεύματος και τήν διπλωματίαν, ο Χίτλερ συνεκέντρωσεν είς χείρας του άπόσας τας έξουσίας. Ο σκοπός της μεταβολής είνε ή πραγματοποίησις του τετραετούς σχεδίου.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ

Ο τραγικός φόνος δύο πτωχών οικογενειαρχών εργατών, εκ καταρρεύσεως του θαλού του ύπογείου είς ο εργάζοντο, πρέπει να υθάση τούς άρμόδιους επιθεωρητάς εργασίας, όπως προβαίνουν συνκύτερον και είς επιμελεστέρας εξετάσεις των οικημάτων είς ά στεγάζονται εργαστήρια. Διότι ου μόνον πολλά τούτων δεν παρέκουν τήν ασφάλειαν της σωματικής άρτιότητος και της ζωής των ύπ' αυτά εργαζόμενων, αλλά και τας σθερότητάς των, άλλα και δεν πληρούν κανένα εκ των όρων της υγιεινής.

ΕΝΩΤΗ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΤΗΝ

Ίδρυτής: Μ. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ Διευθυντής: Ν. ΚΑΡΕΛΛΑΣ Άρχισυντάκτης: Μ. ΚΕΛΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 43 ΑΘΗΝΑΙ 10 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1938 ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: Π.Λ. ΨΥΡΕ...

Η ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ ΔΙΑ ΤΟΥ ΦΑΚΟΥ ΜΑΣ

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

Η προχθεσινή δική επί διγμά κάποιου κυρίου Γκάτ άποτελεί το γενικόν θέμα συζητήσεως μεταξύ των εκπροσώπων και των δύο φύλων, λόγω της άδικασίας του κατηγορούμενου, είς τόν όποιον το δικαστήριον άνεγνώρισε πλήρη σύμφων.

—Μα γιά να παντρευθί, να χωρίση και να ξαναπαντρευθί και να χωρίση εκ νέου γιά να πάρη τήν πρώτη του γυναίκα, δεν ήταν καλά ο χριστιανός. Όχι άπλώς πλήρη σύμφων, αλλά ξεκοτσίασμα είκε πάθει ο δόλιος! Λέν' οι άνδρες.

Αντιθέτως οι γυναίκες είνε πυρ και μαγιά:

— Άκούς εκεί — διαμαρτύρονται — να τόν άθωώσουν τό... μαζοκρά, τόν Κυανοπύλανα, τό γυναικοφόν; Αυτός ζάρα... παιδάκι μου, μπορεί να ξαναψηφίση τήν πρώτη και να πάρη τη δεύτερη, ίσως μάλιστα και να πάρη και τριή και τας άλλάς όλες εκ... περί τροπής και μόνον περί... ντροπής ή μή γίνεται λόγος; Άλλ' άμα δικάζουν άντρες, περιμένεις προκοπή!...

Φουκάρ Γκάτ άν είχαμε δικαστήνες... ουτε φύλλας στον κόρφο σου!

Η διάδοσις τη ύπό του ίδιου θρομένου ραδιοφωνικού σταθμού Άθηνών, θα έκπεπαινον συχνά συνταγαι μαγειρικής, καλώς συμπεριφοράς και συμμοσολας σις γυναίκες, έχει άναστατώσει τόσο το γυναικείο όσο και το άνδρικό φύλο.

—Μα γιάτί μάς περάσανε; Λένε οι γυναίκες, πως κατεθήκαμε απ' το βουνό και δεν ξερούμε τα τού νοικοκυριά μας; Μα γιά να έχομε ραδιόφωνο θα πύ πως ξερούμε και τόν κόσμο... Άλλ' άν πρόκειται να μάς λήη άνοσιες... Να μένη το θάνατόν.

Το ίδιο πάλι λένε κι' οι άνδρες:

— Άν πρόκειται ο ραδιοφωνικός μας σταθμός να πάρη τη θέσι του Τσελεμεντί ή του Πιόκο και να μάς διδάξη πώς σεβρίζεται το τού και πως ράβεται ένα σουτιέν... να λείψη. Έμεις το ραδιόφωνο το θέλουμε να σπάμε κέφι όχι να κνήρη χρύσι βερνανά!...

Ο άρμόδιος εκ το λάθουν ύπ' όψε. Καί άν μέν έχουν πρόγραμμά να μάς έκπαιψουν τό πως γίνεται ή κομπόστα βερνυόσας φασαριών, άλλα μόνον διά της επίθεσεως ή τι της κεφαλής μιας μικράς άργυρας ράβου.

Κάτω άριστερά: Αι φιλοκάλοτες των έρυθρών είς τήν Ισπανίαν. Δεν φέονται, ουτε τών άπλων κατοίκων, τούς όποιους θέτουν μεταξύ δύο πυρών. Δεξιά: Ο ταύρος του μπάρμπα Κάρλο έπί τας πολύ θορόν που άνέθηκε στο σπύτι του και παρά λίγο να συμπαρασύρη όλη τήν οικογένεια ένψ κατέβαινε τη σκάλα.

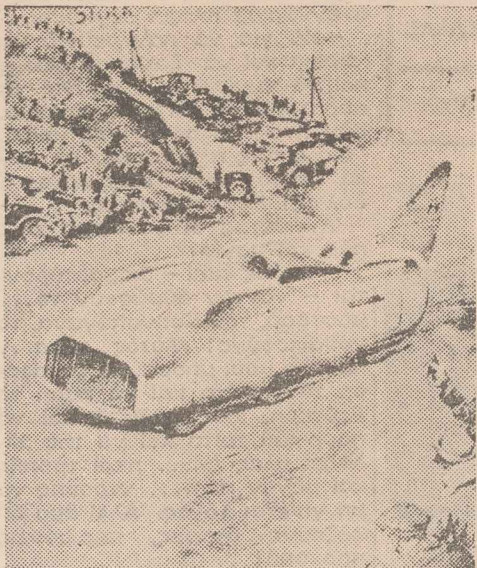
Κομψή, γελαστή, άφίλουσα παζι με τό τικ- τας του κερμού σκαρπινιού της και το λατίον άρωμα. «Γιατί φοβάς;» έξήλθε τού «όδεοι και έπροκήρυξε δια σπύτι προς τήν Όμόνοισαν. Άέροντες, το τσακουνά της έναίρη είς τήν σκάραν κάποιον ύπογειον, ή δεσποινίς έσχας τήν Ισορροπίαν της, τα μουσικά κομμάτια εξέσταν απ' τα κέρια της και έγονότισε, άφίλουσα να θανούν εκ τών ύποθεσιν ή γλαφυρά κομπυλιότητες που άποτέλου τήν προς τα άνυ έκτασιν των άρώων κινήσιν της. Παρατύναν νεσάρι, από λυμφοφύλας από πολλού τήν κατέστρεψε διά των βλεμμάτων, έκρινε καλόν έκτός του να της δώρη χείρα βοήθειας όπως σπικωθή να επικήρησεν άνα τήν ύποδοσάση και να της φορέση και το γοβάκι της, Βεβαίως, ασφαλώς, ότι άν δικίποτε άλλο, θα τού έχοριζε ένα βλεμμα, εύγνωμόνους και τα προανήρμενα χειράκια της θα τού

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ΑΙΩΝ ΤΗΣ ΤΑΧΗΤΗΤΟΣ

Καθημερινώς μ'ας έρχονται ειδήσεις διαφόρων ρεκόρ ταχύτητας σε αεροπλάνα, σε αυτοκίνητα και άλλα μεταφορικά μέσα.

Ό κάθε μηχανικός επιδεικνύει το πιά

τέλειο μοντέλο του, αρκετά αεροδυναμικό, με το οποίο προσπαθεί να σπάσει—όπως λέγεται—ένα προηγούμενο ρεκόρ. Της προάλλης, ο Άμερικανός λοχαγός Λυόπον έφτασε ένα αυτοκίνητο με περιεργό οχήμα βολίδας και κατώφλιος να πάρει τα πρώτα της ταχύτητας αυτοκινήτων.

Μέχρι τις στιγμές το είχαν ο Μάλκον Κόμπελ.

Ό Λυόπον όμως κατώφλιος να φθάσει την καταπληκτική μέση ταχύτητα των 501 χιλιομέτρων την ώρα.

Οι δοκιμές είχαν γίνει στην Ουτά τών 'Ηνωμένων Πολιτειών και μάλιστα σε μία γαμψή λίμνη.

ΜΙΑ ΔΥΣΑΡΕΣΤΟΣ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

Το τραίνο του Βερολίνου — φραγκοφούρτις, όταν πλησιάζει στην τελευταία αυτή πόλη, δύο χιλιόμετρα ακριβώς πριν σχηματίζει μία περιέργη καμπή στροφής.

Στο μέρος λοιπόν αυτό έχουν γίνει πολλές εκπορεύσεις, γι' αυτό και οι οδηγοί προσέχουν συνήθως να ελαττώσουν την ταχύτητα τους.

Καθ' όλη δε τη διαδρομή αυτών των δύο χιλιομέτρων, υπάρχουν κατοικίες, οι οποίες συνεχίζονται μέχρι τα πρόθυρα της πόλεως.

Έν τούτοις, τις προάλλες, ο φράνκ Κάρλτς, μηχανοδηγός ο' ένα εμπορικό τραίνο, βιάζονταν να φθάσει το ταχυτέρ, γι' να προσέβαλε το γκλεντ που γινόταν στο σπίτι ενός εξοδελού του που είχε παντρευτεί το απόγευμα εκείνο, α-διοφρόνητα φαίνεται για την απότομη στροφή και βγήκε από τα σιδηρά.

Η μηχανή με το δρόμο που είχε πάρει, προσέπεσε το δρόμο, εκτόπισε ο' ένα τοίχο, τον γκρέμισε και μπήκε—ευτυχώς εγκαίρως σταματημένη πιά—ο' ένα δωμάτιο ύπνου.

Φαντασθήτε την εκπληξή των ανθρώ-

πων του σπιτιού εκείνου που έκδιωντο τη στιγμή εκείνη.

Ευτυχώς κανείς τους δεν έπαθε τίποτα, και δεν τους έβλεπε παρά μονάχα η προμάρι, αλλά και η αποζημίωση που βόταναν από την εταιρία Σιδηροδρόμου να τους ζαναποθήσει ένα καινούργιο και μοντέρνο σπιτάκι.

„ΑΧ, ΜΟΔΙΣΤΡΑΚΙ ΜΟΥ ΤΣΑΧΠΙΝΑ...”

ΝΤΟΠΙΕΣ ΜΙΝΤΙΝΕΤΤΕΣ

ΑΘΗΝΑ·ΚΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ

Δεν ξέρω τί γνώμη έχουν οι άλλοι για τις μιντινέτες των, ή όπως ουσιαστικά τις ονομάζουμε εμείς μοδιστράκια. Έκείνο όμως που είναι εκτός πάσης αμφισβήτησης είναι ότι εις τών τόπων μας, επικρατεί η αντίληψη ότι είναι τα ωραιότερα, τα κομψότερα και τα μάλλον... προσοδοφόρα δίποδα... μοτοφόρα. Ό Νεοέλληνας μπορεί να παραδεχθεί ηγούμενον άνευ βαρλοπρεπούς κοιλίας, όχι όμως μοδιστράκι άνευ... χάριτος και κομψότητας και γενναίων προσόδων. Γι'αυτό το λόγο αυτό ή μὲν λαϊκή μουσα εξήντησε όλη την εμπνευσή της να τραγουδήσει τις χάρες των, οι δὲ νέοι ή νεάζοντες συμπολίται της... σάλες των παπουδιών των στο να τις κυνηγούν μέχρι κατακτήσεως της συμπλοκής των ή της... ευλοφορτώσεως των.

Ό λαοφιλέστατος μουσικοσυζυγέτης των λαϊκών τάξεων και τών... μπλεζέ—ο περιήμος Μάρκος έχει κάνει το μπαγλαμάκι του... άποδιν δια να διαλαλήσει, προκειμένου για κάποια που είχε και... μοδιστράκι:

Εἶνε καιρός τώρα πολλός
όπου την άναγνάν
και μούχεται μ'α το Χριστό
στη μάννα της να πάω...

Άλλά και πολλοί άλλοι προ το Μάρκου... κοπέντες από τις φλογερές ματιές μοδιστρών, επί ημέρες και νύκτες

έξελарυγίζοντο άδοντες, βόττες, κεκραγότες και λέγοντες:

Μοδίστρα, κόφτρα, ράφτρα μου
να σπάς! ή μηχανή σου
νάρρη καιρό ναρή! ο' φτωχός
και να τα είπώ μαζί σου.

Και να μὲν τότε οι μοδιστρώλες δὲν ήταν τόσο πολλές και ίσως λόγω του ότι ήταν... λίγες να ξεκιρίζαν. Άλλά να που και σήμερα, ότε το κομψόν ντύσιμον είναι το άπαντον της επιτυχίας της γυναίκας όποτε να επιβάλλει την αδειότητα των... μοδιστρών όπως ή ίδιους άπειροίμων σχολών εκμαθήσεως της κοπτικής και ραπτικής—έντος—ο θεός δὲ το άπν δυνατόν—πρήνουν, τις πολλαπλασιάζει ως ή θάλασσα... την πολλήν, πάλιν έχουν πέσαν.

Φυσικά εις τών πληθύναν των άσκαλομένων έκτός του τρυπητήματος με το βελόνι και εις το τρύπημα τών καρδιών του άνδρικού φύλου με τ... δούτερα αικυής εγκαίρως βαλέματά των, να υπάρχουν και καρκαοίρεπείς άγονοί της Εύας. Ό γενικός κανών όμως είναι ότι οι μοδιστρώλες, καπελλοάδες και ραφτρώλες, είναι τα πλέον ζουμπρούλουδία τών θηλέων και τα πλέον ικανά να κόβουν όπως ένα φόρεμα καρδιές και βελάντια.

Έτσι δικαιολογημένα κάποιος άτυχής συνάνθρωπος κοπέας από θελκτικότητας και στρουμπουλότητας φλογερομάτικα, αλλά και σκληροτράχηλο μοδιστράκι της φώναζε κάποτε άπελπισμένα:

—Μοδίστρα είσαι σύ, βρέ καπέλλα μου ή... χασάπης... Μου κρεούρηγες την καρδιά του κακορίζικου...

Και φυσικά δὲν την έκοψε με τη φράση αυτή, αλλά τόν έκοψε κρύος ιδρώτας, όταν κάποιος τού είπε:

—Πιπνοοφαγέας είναι ρε το κορίτσι, άφου έφαγες ένα... κουτοσιπεινόν σαν εσύνανε...

Το τραγούδι που έχει λανσάρθηκε ταύτοχρονα με τις... ζυλινές οσάουλες, δὲν είναι άγνωστο ος κανένα. Άμα όδ ή Ρωμιοί φθάσουν στο... τασιρ ή κείρι ή το πούν εκ τών πρώτων:

Τό τικ τίκ της μηχανής σου μοδιστράκι σου το λέγω μ' έχει κάνει παλαβό

και γιά σέναν όλη νύχτα, τό σκοτάδι μ' άντικρύζει να περνάω σκεπτικό. Άχ! μοδιστράκι μου ναζιάρια και σκερ- με το βελόνι την καρδιά μου ού τρυπής κι' όταν περνάς άπό μπροστά μου όλο (πάζα) το τακουνάκι σου με σκέρτω το χτυπάς.

Πρέπει όμως να όμολογήθῃ, ότι τα θή- λεια αυτά, που από βαθύτατη πωίας μέ- χρι και μέσος ένιστε νυκτός, σκύδουν το στήθος τους στη βαρεία δουλειά δια να φιλοτεχνήσουν τα άριστουργηματικά όλομέταλλα μοντέλλα που θα φορέσῃ ή κάθε βαρλοπρεπής, φαλαίνοπρεπής ή... μπιλιορδοστοεκοπρεπής πολυτάλακτος κανκάγια, άντι να... ρέθουν και να χι- κιάσουν από τη δουλειά, μεταβάλλονται σε έμφυκες κούκλες, που κάνουν να τρέχουν τα σάλια τών ταιλαιώνων άπο- γόνων τού Άδάμ.

Προσέει κάποι κακεκτικα, άσχημάτι- στο, μικρίφικα κοριτσάκια, που άρχίζουν να φοιτούν μόλις στους ραπτικούς οί- κους τών δδών Έρμού, Περικλέους, Ρόμ- θος, Άθηναιδός και τών παρδών των. Σταματρεί τα καλά και ότε να τα δένε με τα έξη μήνες, ένα ή δύο χρόνια. Δὲν θα τα άντηγαυρίζετε: "Όπως ή ουκαμένη κάμπη του μεταεσκαλίκου βγαίνει ος λίγο... χρυσάλλια, τό ίδιο κι' αυτά με- ταβάλλονται σε θελκτικώτατα σειοπι- γιόνα θήλεια, που τα ζωηρά βλέμμα- τά των κάνουν την καρδιά σας να σκιρ- τισι μ'έναν σκαλίσσεως του περιεχομένου τουκρανίου σας—άν έχρη έννοείται το ύτο- τίποτε—και να τραγουδήσετε και οεις κά- τω άπό τα παράθυρά τους:

Σε τούτη δὲ τη γειτονιά
είν' ένα μοδιστράκι
που μ' άναψε μέσ' στην καρδιά
αγίατρευτο μεράκι...

Γιά τό λόγο αυτό, όπως προαναφέρα- με, τα μοδιστράκια και οι συνάδελφοί των καπελλοάδες, είναι τα πλέον περι- χιτήτα θήλεια δια το άνδρικόν φύλον, άν δὲ οι τοσακάρδες είχαν το αίσθημα της εύνομοσύνης άνεπτυγμένον άρκούν- τες... θα τις είχαν άνακηρύξει ευεργέ- τιδας της τάξεώς των και θα τους είχαν τίποσε... άνδριάντα. Τα περισσότερα παπούτσια που λύνει το άνδρικό φύλο τα καλείσιν το κυνήγημά των.

Γιά να πεισθούν οι άμφοβάλλοντες, δὲν έχουν παρά να φυλάξουν καρτέρι τό βραδάκι, την ώρα που κλείνουν τό μοδιστράκιό δὲν άπό ένα έξ αυτών, θα νομίσουν ότι πρόκειται περί... διαδωλ- ώσεως, Άπειράριθμοι εκπρόσωποι όλων τών ανδρικών ηλικιών και τάξεων, άπό τό γυναικονόμιδος έως το φοιτητικό, το δικηγόρου και το εμποροπαλλή- λου μέχρι το άποστράτο άξιωματικό, που το γέρω ραμολι, θα κόβουν άδημα- νούντες βόλτες δια να συναντήσουν ή- κείνην που... κατέκτησαν ήδη οι μὲν ή... φαρέζων έκείνην που όρέγονται οι άλλοι.

Και όταν άρχισῃ ή έξοδος, άρχίζει το με το ζευγάρι, το δὲ τό... κυνήγι. Τό έν πολλοίς άσκοπον, διότι τα θώρια αυτά θήλεια έχοντα επιγνώσιν της άπο- γόνου των Εύας τα δὲ, κάμουν προσε- κτικην επιλογήν και δὲν... δολώνονται εύκολα όσον δολώνουν.

Και όπως καμρωτά, κομψά και μ' ένα άπλό άκόμα τοίπινο φορεματάκι, με ά- ναπολημένους άνά κάθε τικ—τόκ του σκαρπινιού των—τάς επισημειώσας καμιν- λοτίπας, λιχνίζόμενας τας υποκαταστάς τουάυτας και άκκιζόμενα προχωρούν ά- φίνοντα πίσω των τό λεπτόν άρωμα της προτιμώσεως των άκούει κανείς και τί δὲν άκούει:

—Άχ! καλέ ζαχαροπλάστης ήταν ο μπαμπάκος σου!

—Όχι καλέ... σαμποροπίας και... τρέζε να σου πάρη μέτρα...

—Μιά λέξι, δεοποινίς, μόνον και σάς άφίνω...

—Ξεφορνώνου με.

—Μά έχω ιερό σκοπό... σάς όρκίζο- μαί...

—Τότε, έλάτε στή μαμά...

—Ναι, αλλά προηγούμενος θά ήθελα...

—Να πείτε τότε στο διάβολο...

Άλλά όποι άφνίσσε, αί άπιστομα- τικές ματιές, το περιφρόνουν τούς ένο- κριαμεία δὲν άποβαρύνουν τούς ένο- κιατικώτους άπό τα κουνοήλια έρωτι- δία. Άκόλουθον ως το σπίτι, λέγοντες, ύπόσχοινται και... έπανέρχονται δριμύ- τεροι την επομένη ή δια να επιτεθούν κατ' άλλης ώρας όλιγώτερον σκληρο-

τραχήλου ή δια να επαναλάβουν, ίδιό οι γεροδολοί:

—Πίτε ένα ναί, δεοποινίς, και θα έ- χετε τό μπιζού, που τόσο φλογερά κυ- τάζατε πρό όλιγου στο χρυσοοείο.

—Δεοποινίς, μόλις ήπτε το ναί, θα έ- χετε ένα σπιτάκι της άρεσκείας σας, μιά κουρούτσα στη διάθεσί σας και τήν... άγκάλη μου όλο φλόγα.

Και ή τυλίγεται ή κομψή μοδιστρώλα και τήν παθαίνει κάποτε ή το πιθανώτε- ρον τυλίγεται ο βαίνων να τήν τυλίξη και τήν... ύπανδρεύεται ύπογυμνακού- μενος.

Διότι, όπως λέει και το τελευταίο λαϊ- κό τραγουδάκι:

Άν ίσως μοδιστρώλα μου
ταίρι μου δὲν σε κάνω
κύνια κύνια έκάτο
θα πιώ γιά να πεθάνω.

Έπειδή δὲ του βίαιου θανάτου ο βρα- δός δια το 'Υμεναιού θάνατος είναι προτιμώτερος, έφ' όσον έκείνη δὲν ή- πτει άνω... σπεφάνων, πέρτει ο έρω- τευμένος εις τ... χέρια του κοιμημέ- ρου και τό του παπά... Έκτός άν έκείνη στρίψη με τόν κοιμημένο.

Έκτός όμως της κομψότητας, ωραιότη- τος και τού σιελ άπλήλ, που όδνεσι στα ειδήλια με μοδιστρώλες, περί τών ό- ποιων άφευδής μάρτυς το ύρολόγιον της πλατείας Συντάγματος, όπου τα ραντε- βού τών... άλληλοφθίνων, τις κάνε' επιθυμητές και ο θρόλος ότι με το βελό- νι, δὲν μπαλάνουν άπλως τα άτομικά των έξοδα, αλλά και άποταμείων.

—Βρέ, έννοια σου και άν πρόκειται να τήν πάρω χωρίς πενήτα, ζέρει βε- λόνια. Ένα κατσάρικο μεροδούλι βγά- ζει και τήν καλοταξοινει!

Σου λέει ο άλλος.

Άλλά αυτό είναι... θρόλος σήμερα.

Πριν οι διάφορες σχολές πληθύνουν, σαν τούς κόκκους της άμμου της μοδι- στρώλες, πραγματικώς ήταν περιχίτη- τες οι ύπηρεσίες τους. Σήμερα όμως το κατσάρικο το παίρνουν λίγες και γιά λίγες μέρες το μήνα. Άλλοιώς πάνε με 50 και να βρίσκονται κι' αυτές. Όσες δὲ ράβουν στα σπιτά των και δι ή γειτο- νίες: Κλάφρα Χαράλαμπε. 30 δραχμής ραφτικά ή ρόμπα, οι κλωστές δικές τους και... τεπειρί... Γι' αυτό τό λόγο και μοδιστρες βαρβάτες άλλοτε κατήν- τισαν σήμερα μανικιουρίστες ή... ταίρι- ες κινηματογράφου. Αυτό φυσικά δὲν τις έμποδίζει να είναι ώραιες, ούτε θα κάνη να πάρη άκούόμενος τό:

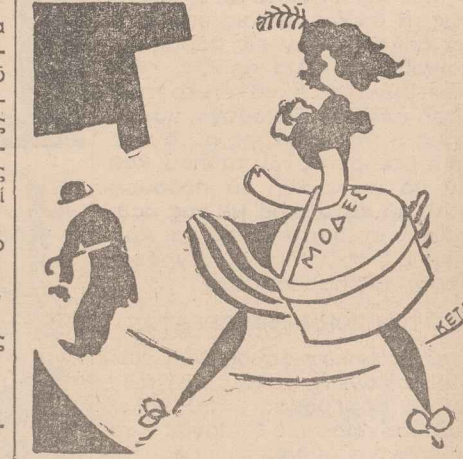
Οί τσαχπίνικες ματιές σου, μοδιστράκι
στο λαμό μουχουν κρεμάσει χαμπαλι
τό φρουφρού τό φουστανιού και τό...
(γροδάκι)

την καρδιά μουχουν ραίσει άν γυαλί.

Διότι όπως ο ύποφαινόμενος δὲν θα καταλάβῃ ποτέ πώς οι τσαχπίνικες μα- τιές έκρέμασαν 'Χα τ μ α λ ι' στο λαμό του δρόστου τών στικων, δὲν θα χωρήσῃ και στο μυαλό τών νεοελλήνων ότι οι μο-

διστρώλες δὲν... σκοτώνονται στη δουλειά, δὲν άμοιούνται ήγεμονικές, ώ- στε να είναι οι πλέον προσοδοφόροι συμ- βια.

Οί ίδιες... δὲν θα τό όμολογήσουν ποτέ. Όσο γιά μένα, τό ζέρω εκ πει- ρας, άπόρροιαν ής... πυρς ενός κε- ραινοδόλου έρωτος φθάσαντος μέχρι το... Γολγοθά του 'Υμεναιού.

διστρώλες δὲν... σκοτώνονται στη δουλειά, δὲν άμοιούνται ήγεμονικές, ώ- στε να είναι οι πλέον προσοδοφόροι συμ- βια.

Οί ίδιες... δὲν θα τό όμολογήσουν ποτέ. Όσο γιά μένα, τό ζέρω εκ πει- ρας, άπόρροιαν ής... πυρς ενός κε- ραινοδόλου έρωτος φθάσαντος μέχρι το... Γολγοθά του 'Υμεναιού.

ΔΡΟΣΟΣ ΑΛΟΗΣ

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΡΕΛΛΟΣ ΑΠΟ ΖΗΛΟΤΥΠΙΑ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΑ ΛΕΥΚΑ

Ό χρόνος, που κατά τόν ποιητήν ρί- χνει ο' έρείπια 'Χθρονά παλάτια) και ή κοινωνική πρόνοια, μπορεί να άπήλλα- ζαν τήν πρωτεύουσαν άπό τούς διαφό- ρους παλαιούς γνωστούς τύπους της. Και όσοι άπό αούτους τούς άτυχείς ψυκοπα- θείς—που ήσαν ο στόχος τών χαμινιών και ή τέρψις τών χειροτέρων άπ' αυ- τούς μεγάλων—δὲν άπέθαναν, έφρουα- ζουν τώρα σε διάφορα φιλανθρωπικά ή- δρώματα. Έν τούτοις ή ζωή, με τα δρ- μάτα της, τα πολλά, τα ποικίλα, τα θό- ρυθα, δημιουργεί κάθε λίγο και ένα νέ- οτυπο, που κάνει τήν έμφάνισή του στους δρόμους και στα κέντρα, άσπου με τη σειρά του να πάρη κι' αυτός τήν ά- γουσαν στο Δρομοκάπτειο.

Ένα τέτοιο νέο τυπο θα παρουσιά- σαι σήμερα. Τόν Πέτρο Δουρούτι, ο- κινύς μ'ας είπαν πώς λέγεται:

Τόν άντικρύσαμε ένα βροκερό κρύο άπόγευμα Κυριακής, έξω άπό τό ζενο- δοχείο της 'Μεγάλης Βρεττανίας) και ακριβώς λίγο πιό κάτω άπ' την έπί της όδου Πατισστημίου κεντρική του εισο- δο. Ένν' έμεις, όλοι οι όλλοι, κουκλωμέ- νοι στα παλάτια και προφυλαγμένοι κάτω άπ' τις όμπρήμες μας σπεύδαμε στις δουλειές μας, ή σ' ένα ζεστό κέν- τρον, αούτος κατέβαινε άτάραχος προς τήν 'Όρνιο, με ένα άφόνου λευκοτί- τος και σιδερώματος λινό κοστούμι και τό καπέλο στο 'Χέρ... άρρεψις κι' ήταν 'Ιουλιανός, έθελος άγνό, μέγα- λήφρατα, ζανθός και ροδάλος, ένδινε τήν έντονην ζέση, άπό βόριο χώρα και που έφτασαν άεροπορικώς κατόπιν έ- πεινούσης προσκλησεως με το κοστούμι που έτυχε να φορή, άπό κάποιο μέρος το τρωικό και ότι δὲν είχε πάρει ά- κόμα είδησι της καιρικῆς καταστάσεως.

Φυσικά μ'ας κίνησε τήν περιέργεια. Μυ ρεβήκαμε τό... λαυράκι που άναγνώστης περιμένει ή περιέργεια του άναγνώστη- κού μας κοινού.

Και τόν παρακολουθήσαμε. 'Η βροχή δυνάμωσε. Έν τούτοις ο άνθρωπός μας, με στραμμένα τα μεγάλα γαλάζια μάτια του σ' ένα άπροσδιόριστο σημείο του συννεφιασμένου ουρανού, δεχόταν τό μαστιγίωμα του νερού σαν θωπεία αύρας ος φλογερό 'Ιουλιανό λιοπύρι. Κάθε λί- γο, κούταζε τα φρεσκογυαλισμένα πα- πούτσια του, διαβρώνει τήν πιάκι του πανταλονιού του και προχωρούσε οά να- κανε περιπατοσε σέ πιάξ.

Προχωρούσε άγνώ. Μή μιά άκαθόρι- στη γκριμάτσα στα χείλη, με τα άνέκ- φραστα γαλάζια μάτια του στραμμένα ψηλά, σαν κάτι να όρματιζότανε.

Τι τάχα;

Τραγικό, φρικτό, εύχάριστο:

Η έλαφρή γκριμάτσα του προσώπου του δὲν τό προδίδε.

Γι' αυτόν δὲν ύπήρχε τίποτε άλλο έ- κτός από τό άπροσδιόριστο όραμα που τόν άπασχολούσε.

Ένα όραμα άσφαλός που θ' άποροϋ- σαι τη ζωή του, το παρελθόν του, το σκο- τεινό κι' άνεξήκιστο, όπως τό παρελ- θόν κάθε ανθρώπου, που φέρνει στήν άποκαύσιον, στή θλακεία, στήν τρέλλα.

Ένα παρελθόν που κινεί τήν περιέρ- γειά μέχρις άδιακρισίας.

Τήν περιέργειά, που μ' είχε κάνει σκιά του.

Κι' κατ'αύτον τρόπο δα τρέλλος πέραςε μπροστά μας, προκαλώντας τόν οίκτο, τα γέλια και τήν περιέργειά, μέ- χρι πρό τριών—τεσσάρων χρόνων άκόμη ήσαν ένας άπό τούς μεγαλυτέρους έμ- πόρους, κοινωρικές πωλήσεις, τσαγού- στήν Κεϋλάνη και πατέρας, δύο χαριτω- μένων παιδιών. 'Η γυναίκα του, μιά όλο- ξανθή Γαλλίδα, ήταν θούμια ώμορπής, καλώςήνης και τιμιόπτης. Ό Δουρούτις τήν λάτρευε. Έξοφανα όμως μάλας για κάποια διαφορά μ' έναν έμπορο Γερμα- νοεβραίο. Έκείνος δὲν ήθελε να τό πληρώσει μιά παρτίδα τσαγού ή τήν τιμή του προφορικά συμφωνήσανε κι' ο Δου- ρούτις, πεισματάρικος, γιατί ήθελε να τόν θάλει φυλάει τόν έννιγαν. Κερ- δικε τη δική, ο Έβραίος πληρώσε, αλλά ώρξισθηκε να εκδιικήθῃ. Στανικώτατα τότε παρήγγειλε ότι γυναικά του ότι ο Πέτρος έπρόκειτο να τήν εγκαταλείψῃ, φεύγοντας με μιάν ώραιότατη σακουλιά, γράφο που είχε στήν ύπηρεσία του τό ίδιο βράδυ. 'Η φτωχή γυναίκα τό πίστεψε και ήγνε να ώσπῃ τόν πατέρα τών παι- διών της και άγαπημένο της σούγγο άπό τόν άνύπορκτο κίνδυνο. Τότε ο παντρός Έβραίος έστειλε μιάν άνώνυμο επιστο- λή και ο' αυτόν που τούλεγε ότι ή γυ- ναίκα του τόν άποταύσε τήν ώρα έκείνη μ' έναν ύπάλληλό του. Μ' όλο που ήξερε τήν άγάπη της γυναίκας του ο' αυτόν και κανένα παράπονο δὲν είχε μοζ της, ο Δουρούτις ταραχτηκε. 'Η γυναίκα του ύποστήριζε πάρα πολύ τόν ύπάλληλο που χαρακτήριζε ως έραστή της ο' Έ- βραίος. Τούτο όμως διότι ήταν συμπατρι- ώτης της και τής τόν είχε συστήσει: ή έ- πιστολή κάποια παλιά της φίλη.

Ταραγμένος, άναστατωμένος ο Δου- ρούτις γι'αυτή κατά σαρανική σύμπτωση τό άπόγευμα έκείνο ο' ύπάλληλος που εί- χεν ύποδειχθῃ ως έραστής της σούγγο του είχε πάρει άδεια, τράβηξε γιά τό σπίτι του. Φυσικά ή γυναίκα του έλειπε, πράγμα που τόν τάραισε πού πολύ, έν- σχυσε τις ύπόνοιες και τη ζήλοτυπία που τούκε ευνιγνισε τό καταραμένο γράμμα.

Έξολόως, τότε, με τό μυαλό του κλωμέ- νο και τήν ψυχή βαρεία, άόκως να ψά- χνη στο δωμάτιο της σούγγο του, να βρή ένδειξεις της έννοχῆς της.

Τήν ώρα έκείνη έφτασε σπῖτι ταραγ- κί) και στάζοντας σαν παπύ άνασταθὲν άπό λίμνη, συνέκρινε τήν πορεία του με τό ίδιο άργό και μεγαλόπρεπο βήμα και ύφος.

Έκρινε περιπτώ τό ντόν άκολουθήσει και έδουεσα στόν γνωστό μου που τόν ήξερε:

—Τόν ζέρεις; ρώτσα χωρίς καν να τόν χαιρετώ...

—Άφου τόν χαιρετώ.

—Απάντησε κάπως ψυχρά.

—Εἶνε άνισόδρομος; Τρέλλος; ρώτη- σα.

Κούνησε τό κεφάλι με θλίψη και δὲν μ' άπάντησε. Άπ' έναντίος έδειξε δια- θεσι να μ' έγκαταλείψῃ.

Τόν άρπασα άπ' τό μπράτσο.

—Σπυράκι, τόν παρακάλεσε, θέλω να μού ήγῃ τήν ιστορία του.

—Όχι, μού είπε. Θα τη γράψης. Και είναι άπό καλή οικογένεια. Δὲν ζέρει κανείς τό όραμα της ζωής του, δὲν είναι άνάγκη να δοθῇ στήν κοινήν περιέργειά. Λίγοι τόν ζέρουν. Κατά κανόνα τόν έ- χουν κλεισμένο σπῖτι και τόν προσέχουν γιά να μὴ θγῇ...

—Εἶνε έπικίνδυνος;

—Κάθε άλλο. 'Η μονομανία του είναι να ντύνεται όπως είδες και να μὴ μιλή πο- τέ. Ότε και όταν έχρη άνάγκη άπό κάτι. Πρέπει να μαντεύουν άπλως τις επιθυ- μίες του. Σε λίγο, μόλις αντίληφθουν τη φυγή του θα τρέξουν να τόν μαζέψουν.

—Εἶνε λίγοι θα τόν πάρουν χαμπάρι που κι' αούτοι με τόν καιρό θα τόν ξεκάσου- ν. Όστε;

—Σ' όρκίζομαι πώς δὲν θα γράψω τώ- ρα. Άπλως θα συγκατήσω τήν ιστορία του γιά κανένα διήγημα, όπου πάλι θα τόν παρουσιάσω άλλοιμμέν...

Ό φίλος μου φάνηκε να ένδιδῃ. Έγώ ένινα έννοχλητικώτερος. Και μίλησε.

Σ' ένα μόνο πράγμα άμφισβάλω. Μόδωκε το άληθινό όνομα;

Θέλω να τό πιστέω.

Τι σημασία όμως έχει αυτό. Έκείνο που ένδυσφάγει είναι ή τραγική του ιστο- ρία. Κι' αούτη, μού τήν είπε λεπτομερέ- στατα.

—Όθμα της ζήλοτυπίας και της κακίας του κόρμου, μού είπε άπαντάντας στήν οχετική έρώτησή μου, ποίος ήταν.

Και μού έξηγήσε:

—Ο άνθρώπος που τώρα δα τρέλλος πέραςε μπροστά μας, προκαλώντας τόν οίκτο, τα γέλια και τήν περιέργειά, μέ- χρι πρό τριών—τεσσάρων χρόνων άκόμη ήσαν ένας άπό τούς μεγαλυτέρους έμ- πόρους, κοινωρικές πωλήσεις, τσαγού- στήν Κεϋλάνη και πατέρας, δύο χαριτω- μένων παιδιών. 'Η γυναίκα του, μιά όλο- ξανθή Γαλλίδα, ήταν θούμια ώμορπής, καλώςήνης και τιμιόπτης. Ό Δουρούτις τήν λάτρευε. Έξοφανα όμως μάλας για κάποια διαφορά μ' έναν έμπορο Γερμα- νοεβραίο. Έκείνος δὲν ήθελε να τό πληρώσει μιά παρτίδα τσαγού ή τήν τιμή του προφορικά συμφωνήσανε κι' ο Δου- ρούτις, πεισματάρικος, γιατί ήθελε να τόν θάλει φυλάει τόν έννιγαν. Κερ- δικε τη δική, ο Έβραίος πληρώσε, αλλά ώρξισθηκε να εκδιικήθῃ. Στανικώτατα τότε παρήγγειλε ότι γυναικά του ότι ο Πέτρος έπρόκειτο να τήν εγκαταλείψῃ, φεύγοντας με μιάν ώραιότατη σακουλιά, γράφο που είχε στήν ύπηρεσία του τό ίδιο βράδυ. 'Η φτωχή γυναίκα τό πίστεψε και ήγνε να ώσπῃ τόν πατέρα τών παι- διών της και άγαπημένο της σούγγο άπό τόν άνύπορκτο κίνδυνο. Τότε ο παντρός Έβρα

ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ

Με τα μάτια κολλημένα στο τζάμι του παραθύρου του φτωχικού του, ο Ζάν Ζακ Τερπινύ, κυττούσε προς τον ουρανό, σαν να ζητούσε ν' αντλήσει παρηγοριά απ' το θεό, και τότε προς τόν χλοάζοντα κάμπο, που άπλωνόταν σιωπηλός λίγο πιο κάτω, σαν ένα ολοπράσινο ταπέτο.

Και κάθε λίγο ψιθύριζε:

— Να μείνω, κινδυνεύω να χάσω το γυίο μου... Να φύγω, κινδυνεύω να χαθώ και ν' αφήσω ψω τους άλλους... Ά, μαύρη ζωή, που ή μοίρα σ' κάνει ό,τι δε θέλεις ν' άσαι!

— Έξασφα οκρίπτος. Το ρολόι της μικρής του χωριού έκκλιοναί ακτύπως άργά, ρυθμικά, έννενα

Βιαστικά φόρεσε το σκούφο του, έκρυψε στη μέση του το μεγάλο κυνηγετικό του μαχαίρι, φίλησε βιαστικά τη γυναίκα και τα μικρά του παιδιά, που σιγώκλαιαν κοντά στο τζάκι, που σπιθόβόλαγαν λίγα κούτσουρα και σιωπηλός, με το κεφάλι σκυφτό, βγήκε στο δρόμο, όπου οι φλέγες μπόττες του, κολλούσαν στην παχειά λάσπη, πουχε οχηματισθή από τις τελευταίες βροχές.

Βαδίζοντας συλλογιζόταν την τραγική θέσι του γιου του και τη δική του θέσι την τόσο δύσκολη!

♦♦♦

Πριν λίγα χρόνια ο Ζάν Ζακ Τερπινύ, ήταν ένας από τους πλουσιότερους χωρικούς στα Πυρηνναία. Καλόδοτος όμως και πονόβουλος άνθρωπος, είχε τόσους πόνους και τόσους πόρους, ώστε να τον κάθοναί Κ' άμα άκουσε να μιν' έπειτη διαθήσει, δεν άρνιόταν να νά εύκολων έναν άνθρωπο που ύπεφερε να δώρη την ύπογραφή του να δανεισθή απ' άλλου.

Είνε γνωστό όμως πως οι περισσότεροι άνθρωποι είναι άγνώμονες. Έτσι όχι λίγοι δεν του επέστρεψαν τα μετρητά που είχε χωρίς απόδειξη και πολλοί δεν πλήρωσαν τα γραμμάτια που είχε συνηγοράσει. Αυτά όλα, με τη βαρεία αρρώστια της γυναίκας του που χρειάστηκε να ξεχειρίσει στο Παρίσι και την κακή συγκομιδή δυο-τριών χρόνων, έφτασαν ν' άπομειν πτωχότερος κ' απ' το λάζαρο της παραβολής. Κ' άρχισε ή πτώχεια. Η πτώχεια που είναι κακό σύμβολο, όταν μάταια έχει κανείς οικογένεια, παιδιά ν' ανατρέφει. Κ' ο Ζάν Ζακ Τερπινύ, που ήταν ένας δεινός οκευπτής, έγινε λαθροθήρας.

Και όπως έζήτησε, είχε καλό να μη πάρη κανείς τον καλό δρόμο. Στις νυκτερινές και τις άλλες κρυφές εκδρομές του για το λαθρο ά κινητή, γνωρίστηκε με άλλους όμοιους του, που τον παρέσυραν από διενέργεια και λαθρεμπορία. Έτσι, εδω και κάμποσα χρόνια τώρα, κρυφά κ' άνακρυφα, με κτηνοτρόφια και κινδύνους εξώκοισης την παράνομη αυτή εργασία κερδίζοντας πολλά κ' άποταμιεύοντας, σε τρόπο που να ζή την οικογένειά του καλά και να σπουδάσει και το γυίο του τον Ραούλ, που τον είχε κρυφά καμάρι.

Ζάν, τούλεγε συχνά ή γυναίκα του, φτάνει πιά. Πολλές φορές πάει ή στανία για νερό, μά κάποτε δεν ξαναγυρίζει. Άκουσε με... Σταγόνες. Γερνάει. Τα πόδια σου δεν άντίζουν πιά. Κάποια άρα θα σε δούν οι ταλάνοφανα... ο θά σου ρέξουν. Και ή θα σε σκοτώσουν, ή θα σε πιάσουν και θα ρέψης στη φυλακή, όποτε θ' άτιμας και τόνωτα τών παιδιών σου...

Λόγια μετρημένα. Φρόνιμα. Μιάς γυναίκας πιστής λόγια, που μοιράστηκε μαζί του και

τις ημέρες της χαράς και τις ήμέρες των στερήσεων χωρίς παράνομο.

Μά ο Τερπινύ που νά την άκούρη. Αυτός που είχε σκορπίσει το κρήμα του άλλοτε σε καλωσύνες, που άγγιζαν τα όρια της βλακείας, κάποτε, τώρα είχε γίνει σφιχτός, φιλάργυρος, άφύουσε να σωρεύση όσο το δυνατόν περισσότερο κρήμα. Και τις άπαντούσε:

— Άνδ, τρία χρόνια μόνο άκόμα. Βαστούν τα κότσια μου. Όσο να πάρη το δίπλωμα ο Ραούλ. Και τότε, τότε θα πάμε όλοι στο Παρίσι να ζήσουμε σαν άληθινοί άφένταδες...

Και συνέχισε με πείσμα το έπικινδυνο έργο του.

— Άνδ θάπην κανένα. Τό δη-

μισμό έχει τόσα πολλά, ώστε δεν θα καταστρεφθ' μ' αυτά που κερδίζω εις βάρος του.

— Ήταν ή συνηθισμένη του δικαιοσύνη.

Τελευταία, ο γυιός του, το καμάρι του, είχε στρατευθί. Και κατά μία μοίρα σ' άσυμπτω, είχε τοποθετηθ' σ' έναν παραμεθόριο σταθμό, όπ' όπου συχνά ο Τερπινύ λάβαινε από κάπου εκεί κοντά λαθραία.

Και, λές και τόν τυφλώσε ο θεός ή ο διάβολος που τόν προστάτευε ως τώρα, θέλω να έπωλεσθή της θέσεως του γυιού του για να αύξηρη τη λαθρεμπορία του κινού. Έτσι, εδω και 4-5 μέρες—στην παραζάλη του δεν θυμόταν καλά— είχε συνηθισθί με τους συντρόφους του να του στείλουν κάτι λαθραία μπιρζιάντια και χρυσό που είχαν. Θα τάδωζαν σ' ένα γνωστό μέρος κ' απ' εκεί θα τα λάβαινε μέσω του γιού του, που δεν θα τόν ύποπτευαν σαν στρατιωτή κανείς. Ταύτοχρονα, είχε στείλει ένα γράμμα με το σχεδίαγραμμα στον γυίο του παρακαλώντας τον να του στείλη τό δέμα χωρίς να τ' άνοιξη διαβεβαιώνοντας τον πως έπρόκειτο για κάποιο μυστικό που άφορούσε μία γνωστή τους οικογένεια. Και ήταν βέβαιος πως ο γυιός του, που τόν περισσότερο καιρό λόγω σπουδών έλειπε από τό χωριό και άγνωστούς τις βρωμοδουλειές του θα τόν έξυπηρετούσε άνυστοχάστα.

Κ' άξασφα χέος το βράδυ τούδρε το μήνυμα που τόν είχε κρατήσει ο άγνωστός άγνωστία όλη τη νύχτα.

Ο γυιός του είχε συλλληφθί γιατί βρέθηκε ένάνω του ένα ύποπτο σημείωμα, είχε έκλειψη ως κατάσκοπος, είχε φυλακισθί και έπρόκειτο να δικασθί άμέως. Τόν φανταζόταν μάλλον στα δεμένον σ' ένα στυλό να βασανίζεται από τούς στρατοδικούς οκλήρη.

— Άσφαλός— ήταν ή πρώτη σκέψη που έκανε— βρισκαν τόν γράμμα μου με τό σχεδίαγραμμα, θα βρισκαν και τό δέμα με τα πολύτιμα πετράδια και τό χρυσάφι και θα νομίσουν πως είναι ή άμοιβή της προδοσίας

— Άσφαλός— ήταν ή πρώτη σκέψη που έκανε— βρισκαν τόν γράμμα μου με τό σχεδίαγραμμα, θα βρισκαν και τό δέμα με τα πολύτιμα πετράδια και τό χρυσάφι και θα νομίσουν πως είναι ή άμοιβή της προδοσίας

του. Πρέπει να προφύγω, να τ'ά πά όλα, να προδοή για να τού σώσω το κεφάλι...

Κάνοντας ταχύτατα στο νου του την άνακεφαλαίωση όλων αυτών των γεγονότων, είχε φτάσει στο άκρο του χωριού. Η παρτία ήταν ακόμα Μάρτης, ή δεσκολία του βαδίσματος άνάμεσα στη λάσπη, τόν είχαν κομμάσει...

Μά ήταν κ' αυτός πατέρας. Είχε κ' αυτός ένα κοριτσάκι τόσο ά, που μπορούσε να βρεθί στην ίδια θέση κάποτε. Πως να φύγη;

Γύρισε και κύτταξε τό ζω...

Λίγες στιγμές ακόμα κ' ή τρυφερή ρόδινη σάρκα του κοριτσιού, που υπάραξε λιποθυμώτας από φόβο, ά άεσκίζονταν από τα άπορα σουδλερά λυκόδοντα...

— Όχι, δεν μπορούσε να φύγη. Άλλά ο γυιός του:

Τό δίλημμα ήταν φρικτό. Στάθηκε και ζανακούτταζε τό κοριτσάκι. Ήταν τού Πηουαλό. Άντα νου του κατεργάγη που τούχε άσει τόσα λεπτά. Άς χανάτα ν'ε. Αυτός θάδωζε τό γυίο του. Τό γυίο του τόν άναμμένο που κινδύνευε να χαθί άδικα. Για να τό πετύχη αυτό, θα χρειάζονταν να θυσιασθί αυτός. Διότι ή ποιητή που θα τού επέβαλαν δεν θα ήταν πα-

ρά ο θάνατος. Όστόσο, όσο κ' άν ή ζωή είχε γλυκειά, ή άγάπη πρός τό παιδί, τού πατέρα είχε πάντα άνάτηρη. Έξ άλλου ο Ραούλ ήταν πιά μεγάλος, μορφωμένος και θα τα κατάφερνε να άναλάβη τις φροντίδες της οικογενείας. Έξ άλλου δεν είχε να κοπιάρη και πολύ.

Τόσα χρόνια λαθρεμπορικών έπιτηρήσεων που είχαν έπιδράσει να συγκεντρώση μιά άρκετά σημαντική περιουσία. Και εύτυχώς ή γυναίκα του ήξερε πού ήταν κρυμμένη. Όποτε να μη χρειάζετο ως τώρα, θέλω να έπωλεσθή της θέσεως του γυιού του για να αύξηρη τη λαθρεμπορία του κινού. Έτσι, εδω και 4-5 μέρες—στην παραζάλη του δεν θυμόταν καλά— είχε συνηθισθί με τους συντρόφους του να του στείλουν κάτι λαθραία μπιρζιάντια και χρυσό που είχαν. Θα τάδωζαν σ' ένα γνωστό μέρος κ' απ' εκεί θα τα λάβαινε μέσω του γιού του, που δεν θα τόν ύποπτευαν σαν στρατιωτή κανείς. Ταύτοχρονα, είχε στείλει ένα γράμμα με το σχεδίαγραμμα στον γυίο του παρακαλώντας τον να του στείλη τό δέμα χωρίς να τ' άνοιξη διαβεβαιώνοντας τον πως έπρόκειτο για κάποιο μυστικό που άφορούσε μία γνωστή τους οικογένεια. Και ήταν βέβαιος πως ο γυιός του, που τόν περισσότερο καιρό λόγω σπουδών έλειπε από τό χωριό και άγνωστούς τις βρωμοδουλειές του θα τόν έξυπηρετούσε άνυστοχάστα.

— Όχι, όχι, ξανάπε ο Τερπινύ ύπερα απ' αυτούς τούς συλλογισμούς που τούς έκανε ταυχίως. Δεν χωρούν διαταγμή και αίσθηματικότητες.

Έξασφα, καθώς έκανε να φύγη, τό θηρίο άπνευσε ένα άπαισιο ουρλιαχτό και ώρμησε πρός τό θέμα του. Ένας στιγμιαίος διασταγμός και τό μικρό, άθώο πλάσμα θάταν χαμένο...

— Βοήθεια! Βοήθεια!

— Η φωνή του όμως, που όλοενα γινόταν άσθενικό, χωρίς να νόταν στο θαδικό σιωπή, χωρίς κανένα παράθυρο ν' άνοιξη, κι ως πιά από καμμία πόρτα να προβάλλη βοήθεια.

— Ά, άν ο Ζάν Ζακ Τερπινύ είχε πνέει μαζί του τό αλάθευτο όπισθογυμής δικανό του, τού πράγμα θα ήταν ένα τίποτε. Μία στιγμή άκούσε άνάμεσα στα δυό φλογερά μάτια του ζω, ένα έλαφρό ούρημο της σκανδαλής και τό πνέ θα τελείωνε.

Τό δυστυχισμένο κοριτσιό θα είχε σωθί...

Μά τώρα: Τώρα, με μόνο ό-πλο τό μαχαίρι, τα πράγματα ήταν δύσκολα. Κ' άν, χάρις στην ηρωική δύναμη του, έδωαινε λύση, δεν θα μπορούσε άσφα να πάει να προφύγη να θυσιασθί για τό δικό του παιδί, που κινδύνευε όσο τώρα αυτό τό έ-

Σάν χαμένος κύτταζε γύρω του. Και μ' όλη τη δύναμη τών πνευμάτων του άρχισε να κρουγάζει:

— Χριστιανοί, βοήθεια. Ένα ντυσμένο να σκοτώσει ένα λύκο!

— Άλλά καμιά άπάντηση. Κανένα άνοιγμα παραθύρου. Καμμία πόρτα τριέμο.

Και τό θηρίο όλο πλησίαζε τό κοριτσιό.

Ο Ζάν Ζακ Τερπινύ ένοιωσε να τόν λούρη κρύος ιδρώτας. Δεν είχε παρή να στρίψη τό δρόμο και να χαθί τρέχοντας για τη σωτηρία του παιδιού του, χωρίς κανείς να τόν όη και να τόν κατηγορή για άναδωρο.

Μά ήταν κ' αυτός πατέρας. Είχε κ' αυτός ένα κοριτσάκι τόσο ά, που μπορούσε να βρεθί στην ίδια θέση κάποτε. Πως να φύγη;

Γύρισε και κύτταξε τό ζω...

Λίγες στιγμές ακόμα κ' ή τρυφερή ρόδινη σάρκα του κοριτσιού, που υπάραξε λιποθυμώτας από φόβο, ά άεσκίζονταν από τα άπορα σουδλερά λυκόδοντα...

— Όχι, δεν μπορούσε να φύγη. Άλλά ο γυιός του:

Τό δίλημμα ήταν φρικτό. Στάθηκε και ζανακούτταζε τό κοριτσάκι. Ήταν τού Πηουαλό. Άντα νου του κατεργάγη που τούχε άσει τόσα λεπτά. Άς χανάτα ν'ε. Αυτός θάδωζε τό γυίο του. Τό γυίο του τόν άναμμένο που κινδύνευε να χαθί άδικα. Για να τό πετύχη αυτό, θα χρειάζονταν να θυσιασθί αυτός. Διότι ή ποιητή που θα τού επέβαλαν δεν θα ήταν πα-

ρά ο θάνατος. Όστόσο, όσο κ' άν ή ζωή είχε γλυκειά, ή άγάπη πρός τό παιδί, τού πατέρα είχε πάντα άνάτηρη. Έξ άλλου ο Ραούλ ήταν πιά μεγάλος, μορφωμένος και θα τα κατάφερνε να άναλάβη τις φροντίδες της οικογενείας. Έξ άλλου δεν είχε να κοπιάρη και πολύ.

Τόσα χρόνια λαθρεμπορικών έπιτηρήσεων που είχαν έπιδράσει να συγκεντρώση μιά άρκετά σημαντική περιουσία. Και εύτυχώς ή γυναίκα του ήξερε πού ήταν κρυμμένη. Όποτε να μη χρειάζετο ως τώρα, θέλω να έπωλεσθή της θέσεως του γιού του για να αύξηρη τη λαθρεμπορία του κινού. Έτσι, εδω και 4-5 μέρες—στην παραζάλη του δεν θυμόταν καλά— είχε συνηθισθί με τους συντρόφους του να του στείλουν κάτι λαθραία μπιρζιάντια και χρυσό που είχαν. Θα τάδωζαν σ' ένα γνωστό μέρος κ' απ' εκεί θα τα λάβαινε μέσω του γιού του, που δεν θα τόν ύποπτευαν σαν στρατιωτή κανείς. Ταύτοχρονα, είχε στείλει ένα γράμμα με το σχεδίαγραμμα στον γυίο του παρακαλώντας τον να του στείλη τό δέμα χωρίς να τ' άνοιξη διαβεβαιώνοντας τον πως έπρόκειτο για κάποιο μυστικό που άφορούσε μία γνωστή τους οικογένεια. Και ήταν βέβαιος πως ο γυιός του, που τόν περισσότερο καιρό λόγω σπουδών έλειπε από τό χωριό και άγνωστούς τις βρωμοδουλειές του θα τόν έξυπηρετούσε άνυστοχάστα.

— Όχι, όχι, ξανάπε ο Τερπινύ ύπερα απ' αυτούς τούς συλλογισμούς που τούς έκανε ταυχίως. Δεν χωρούν διαταγμή και αίσθηματικότητες.

Έξασφα, καθώς έκανε να φύγη, τό θηρίο άπνευσε ένα άπαισιο ουρλιαχτό και ώρμησε πρός τό θέμα του. Ένας στιγμιαίος διασταγμός και τό μικρό, άθώο πλάσμα θάταν χαμένο...

— Βοήθεια! Βοήθεια!

— Η φωνή του όμως, που όλοενα γινόταν άσθενικό, χωρίς να νόταν στο θαδικό σιωπή, χωρίς κανένα παράθυρο ν' άνοιξη, κι ως πιά από καμμία πόρτα να προβάλλη βοήθεια.

— Ά, άν ο Ζάν Ζακ Τερπινύ είχε πνέει μαζί του τό αλάθευτο όπισθογυμής δικανό του, τού πράγμα θα ήταν ένα τίποτε. Μία στιγμή άκούσε άνάμεσα στα δυό φλογερά μάτια του ζω, ένα έλαφρό ούρημο της σκανδαλής και τό πνέ θα τελείωνε.

Τό δυστυχισμένο κοριτσιό θα είχε σωθί...

Μά τώρα: Τώρα, με μόνο ό-πλο τό μαχαίρι, τα πράγματα ήταν δύσκολα. Κ' άν, χάρις στην ηρωική δύναμη του, έδωαινε λύση, δεν θα μπορούσε άσφα να πάει να προφύγη να θυσιασθί για τό δικό του παιδί, που κινδύνευε όσο τώρα αυτό τό έ-

Σάν χαμένος κύτταζε γύρω του. Και μ' όλη τη δύναμη τών πνευμάτων του άρχισε να κρουγάζει:

— Χριστιανοί, βοήθεια. Ένα ντυσμένο να σκοτώσει ένα λύκο!

— Άλλά καμιά άπάντηση. Κανένα άνοιγμα παραθύρου. Καμμία πόρτα τριέμο.

νο, τό καμάρι του, που ύναιρευότανε να τόν όη μία μέρα έντιμο πολιτή και διάσημο, όπως ήσαν όλοι οι Τερπινύ έκτός απ' αυτόν να εύρεται στο στρατοδικείο. Νά δικάζεται σόντομα και ύπερα να όδηγείται στον τόπο της έκτελέσεως. Τόν είδε κλωμό και διαμορτυμένο ότι ήταν άθώος να δένεται και τό άπόσπασμα να στρέψη τις κάγκελες των τρυφερών έναντίον του κ' άκόμα άκούσε τόν άξιαματικό να διηγή τό παράγγελλμα: Πύρ...

Και τό τραγικό αυτό δράμα που δημιούργησε ταχύτα ή πυρρσούσα φαντασία του, τόν έκαμα να συνέλθη έγκαιρώς, να ζαναβαρή την ψυχραιμία και την άποφασιστικότητα που τόν διέκρινε ως τώρα...

— Όχι, όχι, ξανάπε ο Τερπινύ ύπερα απ' αυτούς τούς συλλογισμούς που τούς έκανε ταυχίως. Δεν χωρούν διαταγμή και αίσθηματικότητες.

Έξασφα, καθώς έκανε να φύγη, τό θηρίο άπνευσε ένα άπαισιο ουρλιαχτό και ώρμησε πρός τό θέμα του. Ένας στιγμιαίος διασταγμός και τό μικρό, άθώο πλάσμα θάταν χαμένο...

— Βοήθεια! Βοήθεια!

— Η φωνή του όμως, που όλοενα γινόταν άσθενικό, χωρίς να νόταν στο θαδικό σιωπή, χωρίς κανένα παράθυρο ν' άνοιξη, κι ως πιά από καμμία πόρτα να προβάλλη βοήθεια.

— Ά, άν ο Ζάν Ζακ Τερπινύ είχε πνέει μαζί του τό αλάθευτο όπισθογυμής δικανό του, τού πράγμα θα ήταν ένα τίποτε. Μία στιγμή άκούσε άνάμεσα στα δυό φλογερά μάτια του ζω, ένα έλαφρό ούρημο της σκανδαλής και τό πνέ θα τελείωνε.

Τό δυστυχισμένο κοριτσιό θα είχε σωθί...

Μά τώρα: Τώρα, με μόνο ό-πλο τό μαχαίρι, τα πράγματα ήταν δύσκολα. Κ' άν, χάρις στην ηρωική δύναμη του, έδωαινε λύση, δεν θα μπορούσε άσφα να πάει να προφύγη να θυσιασθί για τό δικό του παιδί, που κινδύνευε όσο τώρα αυτό τό έ-

Σάν χαμένος κύτταζε γύρω του. Και μ' όλη τη δύναμη τών πνευμάτων του άρχισε να κρουγάζει:

— Χριστιανοί, βοήθεια. Ένα ντυσμένο να σκοτώσει ένα λύκο!

— Άλλά καμιά άπάντηση. Κανένα άνοιγμα παραθύρου. Καμμία πόρτα τριέμο.

Έξασφα, καθώς έκανε να φύγη, τό θηρίο άπνευσε ένα άπαισιο ουρλιαχτό και ώρμησε πρός τό θέμα του. Ένας στιγμιαίος διασταγμός και τό μικρό, άθώο πλάσμα θάταν χαμένο...

— Βοήθεια! Βοήθεια!

— Η φωνή του όμως, που όλοενα γινόταν άσθενικό, χωρίς να νόταν στο θαδικό σιωπή, χωρίς κανένα παράθυρο ν' άνοιξη, κι ως πιά από καμμία πόρτα να προβάλλη βοήθεια.

— Ά, άν ο Ζάν Ζακ Τερπινύ είχε πνέει μαζί του τό αλάθευτο όπισθογυμής δικανό του, τού πράγμα θα ήταν ένα τίποτε. Μία στιγμή άκούσε άνάμεσα στα δυό φλογερά μάτια του ζω, ένα έλαφρό ούρημο της σκανδαλής και τό πνέ θα τελείωνε.

Τό δυστυχισμένο κοριτσιό θα είχε σωθί...

Μά τώρα: Τώρα, με μόνο ό-πλο τό μαχαίρι, τα πράγματα ήταν δύσκολα. Κ' άν, χάρις στην ηρωική δύναμη του, έδωαινε λύση, δεν θα μπορούσε άσφα να πάει να προφύγη να θυσιασθί για τό δικό του παιδί, που κινδύνευε όσο τώρα αυτό τό έ-

Σάν χαμένος κύτταζε γύρω του. Και μ' όλη τη δύναμη τών πνευμάτων του άρχισε να κρουγάζει:

— Χριστιανοί, βοήθεια. Ένα ντυσμένο να σκοτώσει ένα λύκο!

— Άλλά καμιά άπάντηση. Κανένα άνοιγμα παραθύρου. Καμμία πόρτα τριέμο.

με την πιο άπαισία δολοφονία! Είμαι λοιπόν δειλός;... Ποιος θα τούλουμε να με ήη προσδοτή; Ποιος τούλμα να με βρήρη και να με προσβάλη κατωματρα; Κ' όμως θα τό άνεχόμουν. Γιατί είνε άδύνατον να μιν' είμαι δειλός, να αισθανώμαι αίμα ζεστό στις φλέβες μου και πνίγυ μέσα μου τό αίσθημα της έκδικήσεως. Άν δεν ήμουν δειλός, θα είχα ήδη πετάξει από τό κεφάλι τό πτώμα αυτού του κακούργου!

— Όχι, όχι, ξανάπε ο Τερπινύ ύπερα απ' αυτούς τούς συλλογισμούς που τούς έκανε ταυχίως. Δεν χωρούν διαταγμή και αίσθηματικότητες.

Έξασφα, καθώς έκανε να φύγη, τό θηρίο άπνευσε ένα άπαισιο ουρλιαχτό και ώρμησε πρός τό θέμα του. Ένας στιγμιαίος διασταγμός και τό μικρό, άθώο πλάσμα θάταν χαμένο...

— Βοήθεια! Βοήθεια!

— Η φωνή του όμως, που όλοενα γινόταν άσθενικό, χωρίς να νόταν στο θαδικό σιωπή, χωρίς κανένα παράθυρο ν' άνοιξη, κι ως πιά από καμμία πόρτα να προβάλλη βοήθεια.

— Ά, άν ο Ζάν Ζακ Τερπινύ είχε πνέει μαζί του τό αλάθευτο όπισθογυμής δικανό του, τού πράγμα θα ήταν ένα τίποτε. Μία στιγμή άκούσε άνάμεσα στα δυό φλογερά μάτια του ζω, ένα έλαφρό ούρημο της σκανδαλής και τό πνέ θα τελείωνε.

— Ά, άν ο Ζάν Ζακ Τερπινύ είχε πνέει μαζί του τό αλάθευτο όπισθογυμής δικανό του, τού πράγμα θα ήταν ένα τίποτε. Μία στιγμή άκούσε άνάμεσα στα δυό φλογερά μάτια του ζω, ένα έλαφρό ούρημο της σκανδαλής και τό πνέ θα τελείωνε.

Τό δυστυχισμένο κοριτσιό θα είχε σωθί...

Μά τώρα: Τώρα, με μόνο ό-πλο τό μαχαίρι, τα πράγματα ήταν δύσκολα. Κ' άν, χάρις στην ηρωική δύναμη του, έδωαινε λύση, δεν θα μπορούσε άσφα να πάει να προφύγη να θυσιασθί για τό δικό του παιδί, που κινδύνευε όσο τώρα αυτό τό έ-

Σάν χαμένος κύτταζε γύρω του. Και μ' όλη τη δύναμη τών πνευμάτων του άρχισε να κρουγάζει:

— Χριστιανοί, βοήθεια. Ένα ντυσμένο να σκοτώσει ένα λύκο!

— Άλλά καμιά άπάντηση. Κανένα άνοιγμα παραθύρου. Καμμία πόρτα τριέμο.

Έξασφα, καθώς έκανε να φύγη, τό θηρίο άπνευσε ένα άπαισιο ουρλιαχτό και ώρμησε πρός τό θέμα του. Ένας στιγμιαίος διασταγμός και τό μικρό, άθώο πλάσμα θάταν χαμένο...

— Βοήθεια! Βοήθεια!

— Η φωνή του όμως, που όλοενα γινόταν άσθενικό, χωρίς να νόταν στο θαδικό σιωπή, χωρίς κανένα παράθυρο ν' άνοιξη, κι ως πιά από καμμία πόρτα να προβάλλη βοήθεια.

— Ά, άν ο Ζάν Ζακ Τερπινύ είχε πνέει μαζί του τό αλάθευτο όπισθογυμής δικανό του, τού πράγμα θα ήταν ένα τίποτε. Μία στιγμή άκούσε άνάμεσα στα δυό φλογερά μάτια του ζω, ένα έλαφρό ούρημο της σκανδαλής και τό πνέ θα τελείωνε.

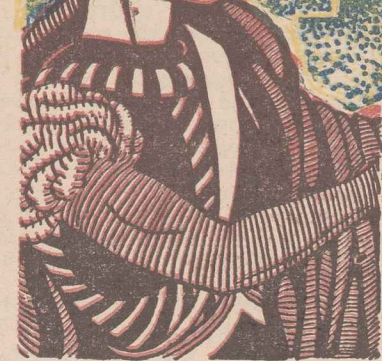
Τό δυστυχισμένο κοριτσιό θα είχε σωθί...

Μά τώρα: Τώρα, με μόνο ό-πλο τό μαχαίρι, τα πράγματα ήταν δύσκολα. Κ' άν, χάρις στην ηρωική δύναμη του, έδωαινε λύση, δεν θα μπορούσε άσφα να πάει να προφύγη να θυσιασθί για τό δικό του παιδί, που κινδύνευε όσο τώρα αυτό τό έ-

Σάν χαμένος κύτταζε γύρω του. Και μ' όλη τη δύναμη τών πνευμάτων του άρχισε να κρουγάζει:

— Χριστιανοί, βοήθεια. Ένα ντυσμένο να σκοτώσει ένα λύκο!

— Άλλά καμιά άπάντηση. Κανένα άνοιγμα παραθύρου. Καμμία πόρτα τριέμο.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο 'Αμλέτος, πρίγκιπ της Δανίας έχει καταληφθί από εξαιρετική μελαγχολία μετά τό θάνατο του βασιλέως πατέρα του και την μελαγχολία του έπαυζάνει ή πικρία για την άσπερη διαγωγή της μητέρας του ή οποία, δυό μήνες μετά τό θάνατό του, παντρεύθηκε τόν άδελφό του νεκρού βασιλέως Κλαύδιο που κατέλαβε και τό θρόνο. Σ' όλη τη Δανία κυκλοφορούν φήμες πως ο πατέρας του 'Αμλέτου δολοφονήθηκε από τόν άδελφό του Κλαύδιο που ήθελε να τόν πάρη τό θρόνο και τη γυναίκα. Και τη φήμη αυτή την έπιβεβαιώνει και τό ίδιο τό φάντασμα του νεκρού που παρουσιάζετα στον 'Αμλέτο.

Έκείνος παίρνει την άπόφαση να έκδικηθί και για να μη κινηρη κανένας την ύποψια, άρχίζει να κάνει τόν τρελλό. Ο 'Αμλέτος άγαπούσε από καιρό την 'Οφελία αλλά έκείνη κατά την τελευταία της συνάντησής μαζί του τόν βρήκε διαφορετικό. Έπρόκειτο από τιν' συμπεριφοράν του. Και έπρεπε πρός τόν πατέρα της εις τόν όποιον έδινηγθη τόν παράδειση στάσι του φίλου της. Ο πατέρας της Πολωνίας τόν άδωναν έδινε ότι ο 'Αμλέτος είναι έρωτευμένος με τίν κ' όρνι του. Έπειδή δε έκείνη τόν απέκρουσε έδθεν ο 'Αμλέτος έπεσε εις μελαγχολία.

Σε λίγο έρεκεται ο 'Αμλέτος και μένει μόνος με τόν Πολωνίο που άφοι μάταια προσπαθεί να τόν άποσάσει τό μυστικό του φρονιμ' για τήν ίδια άρα μαινομένη δυό φίλοι του 'Αμλέτου. Σ' αυτούς ο 'Αμλέτος έκδηλώνει τήν τήν άπαισιοδοχία του για τόν κόσμο και τόν άνθρωπο.

6ον

Και γυρισμένος πρός τόν γνωστό αυλικό σύμβουλο, τόν περκελάσε να περιποιήθί τούς θεατρίνους και να τούς έγκαταστήση άνετα.

Οι ήθοσιοι ύπεκλήθησαν με σεαδμορό μπόρος τόν νεαρό πρίγκιπα και άκολουθήσαν τόν αυλικό. Την στιγμή όμως που έτοιμαζόταν να περάσουν τό κατώφλι της αίθουσής, ο 'Αμλέτος φώναξε τόν άρχηγό τους.

— Μπορείς, τού ειπε, να μάς παίξεις την τραγική δολοφονία του Πικονόχανκο;

— Μάλιστα, άρχοντα, άπάντησε ο ήθοσιός.

ΚΙ' ΑΥΤΗ... ΣΑΝ ΤΙΣ ΑΛΛΕΣ

ΤΟΥ ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΑΝ

Ο μπάριμα Μπερβό δεν ήταν τόσο γέρος που του έδωσαν μπροστά στο όνομά του τη λέξη «μπαρίμα». Τό λέγαν από σεβασμό στα έργα του, ήταν έν του- τοις ένας λεβεντάθρωπος, ψη- λός και ώραιος ακόμη κύριος.

Η ηλικία του μάλιστα ήταν και λιγάκι ακαθόριστη, διότι ε- νώ είχε φθάσει τα πενήντα, δεν τον έκανε κανείς περισσότερο από σαράντα.

Είχε ζήσει πολύ στο νεύδα στο ο Μπερβό, και μάλιστα την ε- ποχή που ήταν αζιωματικός.

Επειτα παντρεύτηκε και α- φοσιώθηκε στο σπίτι του, τόσο που τα κατάφερε να τραβηχθί από το στρατό με μία σύνταξη, και να αποσυρθεί στο χωριό του όπου άνοιξε ένα μαγαζί, κάτω από ένα σπιτάκι που είχε κτί- σει για κατοικία του.

Οι δουλειές δεν πήγαιναν κι' άσχημα, και προσπαθούσε στις ώρες που το μαγαζί ήταν κλει- στο να διασκεδάσει την άνια των χωρικών με οικογενειακές συ- κεντρώσεις.

Ποτέ του ήταν ο παπᾶς, ο δάσκαλος, και ο γιατρός.

Τους καλούσε λοιπόν στο σπι- τικό και τότε περνούσαν την ώρα τους με την κουβέντα, τότε με- τὰ χαρτί.

Ήταν τρία χρόνια παντρε- μένος και η Έλθιρα, η γυναίκα του, μία κομψή, τσακίνα Παρι- ζιανούλα του είχε δώσει ένα ά- γορι που το κομάρωνε για διά- δοχο του ονόματός του.

Ένα πράγμα δεν μπορεί να καταλάβει ακόμα μέχρι σήμερα ο Μπερβό.

Πώς τα κατάφερε η γυναίκα του, να πάρει ανέσεις με κά- ποια παραγγελιοδόχο που έτυ- χε να είναι περαστικός από το χωριό, και που τότε είχε καλέ- σει μάλιστα στο σπίτι του μία μονάχα φορά και να φύγει με δούτον μία νύχτα.

Ήταν ένα τρομερό πλήγμα για τη ζωή του Μπερβό αυτή η απόδρασις της γυναίκας του ά- πό την οικογενειακή εστία.

Όπωςδήποτε κατάπιε όλο αυ- τό το διληπτήριο του πόνου και άρρωσώθηκε στο παιδί του.

Και παρ' όλο που έμαθε άρ- γότερα-έπειτα από τρία-τέσσε- ρα χρόνια-ότι η γυναίκα του πέθανε ο' ένα νοσοκομείο, έν τούτοις δεν ήθελε να ζαναπαν- τρευτεί.

Περνούσε λοιπόν μία ήσυχη ζωή με τους τρεις φίλους του και κάθε καλοκαίρι μόνον έπει- δη το "Εξ Λεμπαίν ήταν κοντά, έπαιρνε το τραίνο και πήγαινε να περάσει ένα μήνα... κάπως διαφορετικό.

Το παιδί του σ' άναμεταξύ μεγάλωσε, τελείωσε το γυμνά- σιο και ο Μπερβό άφου έκάλωσε μία μέρα το γιατρό, το δάσκα- λο και τον παπᾶ, κι' έκανε μαζί τους μία σύσκεψη αρκετά πολύ- ωρη, άπεφάσισε να σπουδάσει τον 'Ιούλιο και να τον κάνει δι- κηγόρο.

Δέν άργησε μάλιστα δίδου, έτοιμάσε τα ρούχα του 'Ιουλίου, μπήκε κι' αυτός στο τραίνο και έφθασε ένα άπόγευμα στο Πα- ρίσι.

Με πόσο ένθουσιασμό ο Μπε- ρβό ζανάβησε το Παρίσι, αλλά ακόμη περισσότερο όταν συνάν- τισε τυχαίως τον Νικκορέ, ένα παλιό συνάδελφό του άξιωματι- κό, με τον όποιον είχαν να ι- δωθούν δεκαπέντε όλόκληρα χρόνια.

Αγκαλιάστηκαν, φίληθηκαν, του είπε το σκοπό της άφιξής του στο Παρίσι και του ζήτησε τη συμβουλή του για το παιδί. 'Εκείνος σάν καλός φίλος προσφέρθηκε να τον εξημε- ρήσει και του όσπωσε ένα σπι- τί, όπου έμενε μάλιστα κι' αυ- τός, και όπου η νοικοκυρά, μία γρηά εξ' άλλου, τον περιποιό- ταν, τον πρόσφερε δωμάτιο και

τροφή μόνάχα με πεντακόσια φράγκα.

Τι ήθελε άλλο καλύτερο ο μπαρίμα Μπερβό. Εφώναζε ένα ταξί, έπήγαν στο σπίτι, συμψέ- νησε με τη νοικοκυρά, της έδω- σε προκαταβολικές δύο μηνιά- τικα, τον έγκατέστησε, πήρε το φίλο του, έβγαλαν και ήπιαν εκείνο το βράδυ μαζί κι' έφυγε πάλι πίσω για το χωριό του.

Την άλλη ημέρα ο 'Ιούλιος συνοδευόμενος από τον κύριο Νικκορέ, έκανε την έγγραφη του στο Πανεπιστήμιο και έπει- τα πήγαν περίπατο με τον κα- λό αυτόν κύριο που του άφησε

Με το παρόντο στην καρδιά τήν έκανε ο 'Ιούλιος να του διηγήσει την ιστορία της.

για προστάτη του στη μεγάλο- πολι ο πατέρα του.

Εκείνο που έκανε κακή έν- τύπωση στον 'Ιούλιο ήταν εκεί- νη η κακόμορη γρηά έπειτα από τόσο κομψότητα και όμορ- φη που είχε συναντήσει στους δρόμους. Και μάλιστα όταν έκλα- θισε το μεσημέρι στο τραπέζι, έκθιωσε πολύ άσχημα προδια- τειμένους.

Σαφικά όμως ενώ η γρηά έ- φερε μία σουπιέρα, ο 'Ιούλιος είδε π' άνοιξη δεξιά του, μία πόρτα και να μπαίνει μια νέα, όρσορη και πάρα πολύ ώραια.

Το πρόσωπό του άμέσως ε- φεζε και από τās συστάσεις έ- μαθε ότι ήταν η κόρη της γρη- άς, η όποια εργαζόταν ως δα- κτυλογράφος ο' ένα γραφείο.

Συνήθως σε τέτοιες περιστά- σεις μια τέτοια οικογενειακή γνωριμία παίρνει εύκολα το όρριο της, διότι ο 'Ιούλιος ά- μέσως σκέφθηκε ότι μπορούσε να μην πληττεί κι' έπομένως να έχη μία εύχάριστη συντροφιά στους περιπάτους του, άφου ε- κείνη ήξερε πολύ καλά τους δρόμους του Παρισιού.

Μάλιστα, πολλές φορές όταν εδιάβάζαν στην εφημερίδα για κανένα καλό έργο σε κανένα θέατρο, ο 'Ιούλιος δεν έκανε την εύκαιρία να της προτείνει και να πάνε.

Η γρηά δεν έφερνε καμμία αντίρρηση, άλλ' ούτε και ο κύρι- ος Νικκορέ.

Όπως όμως είχε έπόμενον, η τακτική έπαφή των δύο νέων, και οι άργοντορημένες ώρες που επέστρεφαν στο σπίτι, δημιούρ- γησαν μία καινούρια ψυχολογι- κή κατάσταση στη ζωή του 'Ιου- λίου, όποια κατέληξε αιώνας ο' ένα αισθηματάκι που δεν τό ά- πέκρουσε δίδου η Μάρθα, η

κόρη της νοικοκυράς. Μάλιστα τό ένεθάρρυνε όσο μπορούσε περισσότερο και έγγυτερα, διό- τι μίλησαν και στους δύο τους τὰ νεύδα.

Ο 'Ιούλιος ήταν τώρα εύτυ- χής, διότι και τα δωμάτια των δύο νέων δεν έχωρίζοντο παρά μία πόρτα, και μάλιστα της όποι- ας μάλιστα τό κλειδί έφρόντισε να του τό δώρη η Μάρθα.

Κάτι που δεν συλλογιόμκε ά- μως ο 'Ιούλιος ήταν τα έκτακτα μικροέξοδα, γιατί έφρόντισε να σαινεται διαρκώς εύχάριστος στην άναμνημένη του.

Και βέβαια στην άρχή δανεί- στηκε 50 φράγκα παραπάνω ά- πό το φίλο του πατέρα του, και άλλα 500 από τη γρηά ως που να του έφρε το έμβασμα του μινός. Πάντως κι' αυτά φύγανε

και βέβαια στην άρχή δανεί- στηκε 50 φράγκα παραπάνω ά- πό το φίλο του πατέρα του, και άλλα 500 από τη γρηά ως που να του έφρε το έμβασμα του μινός. Πάντως κι' αυτά φύγανε

και βέβαια στην άρχή δανεί- στηκε 50 φράγκα παραπάνω ά- πό το φίλο του πατέρα του, και άλλα 500 από τη γρηά ως που να του έφρε το έμβασμα του μινός. Πάντως κι' αυτά φύγανε

και βέβαια στην άρχή δανεί- στηκε 50 φράγκα παραπάνω ά- πό το φίλο του πατέρα του, και άλλα 500 από τη γρηά ως που να του έφρε το έμβασμα του μινός. Πάντως κι' αυτά φύγανε

και βέβαια στην άρχή δανεί- στηκε 50 φράγκα παραπάνω ά- πό το φίλο του πατέρα του, και άλλα 500 από τη γρηά ως που να του έφρε το έμβασμα του μινός. Πάντως κι' αυτά φύγανε

και βέβαια στην άρχή δανεί- στηκε 50 φράγκα παραπάνω ά- πό το φίλο του πατέρα του, και άλλα 500 από τη γρηά ως που να του έφρε το έμβασμα του μινός. Πάντως κι' αυτά φύγανε

και βέβαια στην άρχή δανεί- στηκε 50 φράγκα παραπάνω ά- πό το φίλο του πατέρα του, και άλλα 500 από τη γρηά ως που να του έφρε το έμβασμα του μινός. Πάντως κι' αυτά φύγανε

και βέβαια στην άρχή δανεί- στηκε 50 φράγκα παραπάνω ά- πό το φίλο του πατέρα του, και άλλα 500 από τη γρηά ως που να του έφρε το έμβασμα του μινός. Πάντως κι' αυτά φύγανε

και βέβαια στην άρχή δανεί- στηκε 50 φράγκα παραπάνω ά- πό το φίλο του πατέρα του, και άλλα 500 από τη γρηά ως που να του έφρε το έμβασμα του μινός. Πάντως κι' αυτά φύγανε

και βέβαια στην άρχή δανεί- στηκε 50 φράγκα παραπάνω ά- πό το φίλο του πατέρα του, και άλλα 500 από τη γρηά ως που να του έφρε το έμβασμα του μινός. Πάντως κι' αυτά φύγανε

και βέβαια στην άρχή δανεί- στηκε 50 φράγκα παραπάνω ά- πό το φίλο του πατέρα του, και άλλα 500 από τη γρηά ως που να του έφρε το έμβασμα του μινός. Πάντως κι' αυτά φύγανε

και βέβαια στην άρχή δανεί- στηκε 50 φράγκα παραπάνω ά- πό το φίλο του πατέρα του, και άλλα 500 από τη γρηά ως που να του έφρε το έμβασμα του μινός. Πάντως κι' αυτά φύγανε

και βέβαια στην άρχή δανεί- στηκε 50 φράγκα παραπάνω ά- πό το φίλο του πατέρα του, και άλλα 500 από τη γρηά ως που να του έφρε το έμβασμα του μινός. Πάντως κι' αυτά φύγανε

και βέβαια στην άρχή δανεί- στηκε 50 φράγκα παραπάνω ά- πό το φίλο του πατέρα του, και άλλα 500 από τη γρηά ως που να του έφρε το έμβασμα του μινός. Πάντως κι' αυτά φύγανε

και βέβαια στην άρχή δανεί- στηκε 50 φράγκα παραπάνω ά- πό το φίλο του πατέρα του, και άλλα 500 από τη γρηά ως που να του έφρε το έμβασμα του μινός. Πάντως κι' αυτά φύγανε

και βέβαια στην άρχή δανεί- στηκε 50 φράγκα παραπάνω ά- πό το φίλο του πατέρα του, και άλλα 500 από τη γρηά ως που να του έφρε το έμβασμα του μινός. Πάντως κι' αυτά φύγανε

και βέβαια στην άρχή δανεί- στηκε 50 φράγκα παραπάνω ά- πό το φίλο του πατέρα του, και άλλα 500 από τη γρηά ως που να του έφρε το έμβασμα του μινός. Πάντως κι' αυτά φύγανε

και βέβαια στην άρχή δανεί- στηκε 50 φράγκα παραπάνω ά- πό το φίλο του πατέρα του, και άλλα 500 από τη γρηά ως που να του έφρε το έμβασμα του μινός. Πάντως κι' αυτά φύγανε

και βέβαια στην άρχή δανεί- στηκε 50 φράγκα παραπάνω ά- πό το φίλο του πατέρα του, και άλλα 500 από τη γρηά ως που να του έφρε το έμβασμα του μινός. Πάντως κι' αυτά φύγανε

και βέβαια στην άρχή δανεί- στηκε 50 φράγκα παραπάνω ά- πό το φίλο του πατέρα του, και άλλα 500 από τη γρηά ως που να του έφρε το έμβασμα του μινός. Πάντως κι' αυτά φύγανε

και βέβαια στην άρχή δανεί- στηκε 50 φράγκα παραπάνω ά- πό το φίλο του πατέρα του, και άλλα 500 από τη γρηά ως που να του έφρε το έμβασμα του μινός. Πάντως κι' αυτά φύγανε

και βέβαια στην άρχή δανεί- στηκε 50 φράγκα παραπάνω ά- πό το φίλο του πατέρα του, και άλλα 500 από τη γρηά ως που να του έφρε το έμβασμα του μινός. Πάντως κι' αυτά φύγανε

και βέβαια στην άρχή δανεί- στηκε 50 φράγκα παραπάνω ά- πό το φίλο του πατέρα του, και άλλα 500 από τη γρηά ως που να του έφρε το έμβασμα του μινός. Πάντως κι' αυτά φύγανε

και βέβαια στην άρχή δανεί- στηκε 50 φράγκα παραπάνω ά- πό το φίλο του πατέρα του, και άλλα 500 από τη γρηά ως που να του έφρε το έμβασμα του μινός. Πάντως κι' αυτά φύγανε

και βέβαια στην άρχή δανεί- στηκε 50 φράγκα παραπάνω ά- πό το φίλο του πατέρα του, και άλλα 500 από τη γρηά ως που να του έφρε το έμβασμα του μινός. Πάντως κι' αυτά φύγανε

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΙΟΥ

ΤΟΣ

Κάποιος συγγραφέας άστυνο- μικών μυθιστορημάτων διηγήθη σ' ένα φίλο του μία περίπλοκη ύπόθεση ενός έργου του. Τέλος τόν έρωτά.

—Κατά την γνώμη σου ποιος πρέπει να είναι ο δολοφόνος ;
—Ο άναγνώστης.

—Και γιατί ;
—Για να σκοτώσει το συγγα- φέα.

ΠΙΣΤΟΤΑΙ ΚΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ο κύριος Χασαπιδής μπαίνει στο δωμάτιο του συγγραφέως κ. Μερκάκι.

—Κάνε λίγη ύπομνη ή του λέ- γει ο συγγραφέας, γράψε τις αυτοβιογραφικές μου άναμνή- σεις...

—Κοντεύεις να φθάσει στο σημείο που... σου δέναισα τις πεντακόσιες δραχμές ;

ΜΑΝΤΙΣΑ... ΚΑΚΩΝ

Ο Γιώργος πηγαίνει να δή την τσίκη του στο σπίτι της ώραιας χαρτομάντιδος 'Αριάδνης.

Κάθονται ο ένας απέναντι του άλλου. Στή μέση έχουν ένα μι- κρό τραπέζι.

—Τι θέλετε, της λέγει, να έχω έκείνη ρίχνει διαρκώς τα χαρ- τία δίχως να μιλά.

—Θέλω πολλά χρήματα, ένα ύπεροχον μέλλον, κι' ένα κα- στούκι που θα φάει αν δεν τρα- δίχεται τα χέρια σας από τα γό- νατά μου.

ΤΙΜΙΟΤΗΣ ΕΚΑΤΟ ΤΟΙΣ ΕΚΑΤΟ

Δύο κυρίες συζητούν μέσα σ' ένα σαλόνι.

—Άλλά πᾶς ; Άλλαξες ύπ- πέρειρα ;
—Ναι, έκείντη που είχα πρῶ- τα την έδωξα! Καταλαβαίνεις, Μαρί μου, όλα μπορώ να τα ύ- ποφέρω αλλά την κλοπή όχι. Μ' άρδσει η άπόλυτη τιμιότης. Φαν- τάζομαι το παλιόθηλυκο, να μου κλέβη ένα φιλαδάκι έρωμα πα- νάκριδο, που ένω είδα κι' έπα- θα να περάσω λαθραίως από το τελωνείο.

ΔΥΣΠΙΣΤΙΑ

Ο έπί των διαβατηρίων άξιω- ματικός κυτάζει με προσοχή μία κομψή κυρία από το κεφάλι μέχρι τα πόδια ενή κρατά στα χέρια του το διαβατήριό της.

—Λυπούμαι πολύ, κυρία μου, αλλά το διαβατήριό αυτό δεν εί- ναι δικό σου. Έδώ γράφει μα- λιά μαύρα ενώ ενώ έλαται πᾶς τα μαλλιά σας είνε ξανθά σαν το χρυσάφι.

—Και τί μ' αυτό ; απαντά η κυ- ρία. Δέν έχω μήπως τό δικαίω- μα να δάψω τα μαλλιά μου ό- πως τὰ θέλω ενώ, όταν πηγαίνω στο έξωτερικό ;

—Και τί μ' αυτό ; απαντά η κυ- ρία. Δέν έχω μήπως τό δικαίω- μα να δάψω τα μαλλιά μου ό- πως τὰ θέλω ενώ, όταν πηγαίνω στο έξωτερικό ;

—Και τί μ' αυτό ; απαντά η κυ- ρία. Δέν έχω μήπως τό δικαίω- μα να δάψω τα μαλλιά μου ό- πως τὰ θέλω ενώ, όταν πηγαίνω στο έξωτερικό ;

—Και τί μ' αυτό ; απαντά η κυ- ρία. Δέν έχω μήπως τό δικαίω- μα να δάψω τα μαλλιά μου ό- πως τὰ θέλω ενώ, όταν πηγαίνω στο έξωτερικό ;

—Και τί μ' αυτό ; απαντά η κυ- ρία. Δέν έχω μήπως τό δικαίω- μα να δάψω τα μαλλιά μου ό- πως τὰ θέλω ενώ, όταν πηγαίνω στο έξωτερικό ;

—Και τί μ' αυτό ; απαντά η κυ- ρία. Δέν έχω μήπως τό δικαίω- μα να δάψω τα μαλλιά μου ό- πως τὰ θέλω ενώ, όταν πηγαίνω στο έξωτερικό ;

—Και τί μ' αυτό ; απαντά η κυ- ρία. Δέν έχω μήπως τό δικαίω- μα να δάψω τα μαλλιά μου ό- πως τὰ θέλω ενώ, όταν πηγαίνω στο έξωτερικό ;

—Και τί μ' αυτό ; απαντά η κυ- ρία. Δέν έχω μήπως τό δικαίω- μα να δάψω τα μαλλιά μου ό- πως τὰ θέλω ενώ, όταν πηγαίνω στο έξωτερικό ;

—Και τί μ' αυτό ; απαντά η κυ- ρία. Δέν έχω μήπως τό δικαίω- μα να δάψω τα μαλλιά μου ό- πως τὰ θέλω ενώ, όταν πηγαίνω στο έξωτερικό ;

—Και τί μ' αυτό ; απαντά η κυ- ρία. Δέν έχω μήπως τό δικαίω- μα να δάψω τα μαλλιά μου ό- πως τὰ θέλω ενώ, όταν πηγαίνω στο έξωτερικό ;

—Και τί μ' αυτό ; απαντά η κυ- ρία. Δέν έχω μήπως τό δικαίω- μα να δάψω τα μαλλιά μου ό- πως τὰ θέλω ενώ, όταν πηγαίνω στο έξωτερικό ;

—Και τί μ' αυτό ; απαντά η κυ- ρία. Δέν έχω μήπως τό δικαίω- μα να δάψω τα μαλλιά μου ό- πως τὰ θέλω ενώ, όταν πηγαίνω στο έξωτερικό ;

—Και τί μ' αυτό ; απαντά η κυ- ρία. Δέν έχω μήπως τό δικαίω- μα να δάψω τα μαλλιά μου ό- πως τὰ θέλω ενώ, όταν πηγαίνω στο έξωτερικό ;

—Και τί μ' αυτό ; απαντά η κυ- ρία. Δέν έχω μήπως τό δικαίω- μα να δάψω τα μαλλιά μου ό- πως τὰ θέλω ενώ, όταν πηγαίνω στο έξωτερικό ;

—Και τί μ' αυτό ; απαντά η κυ- ρία. Δέν έχω μήπως τό δικαίω- μα να δάψω τα μαλλιά μου ό- πως τὰ θέλω ενώ, όταν πηγαίνω στο έξωτερικό ;

—Και τί μ' αυτό ; απαντά η κυ- ρία. Δέν έχω μήπως τό δικαίω- μα να δάψω τα μαλλιά μου ό- πως τὰ θέλω ενώ, όταν πηγαίνω στο έξωτερικό ;

—Και τί μ' αυτό ; απαντά η κυ- ρία. Δέν έχω μήπως τό δικαίω- μα να δάψω τα μαλλιά μου ό- πως τὰ θέλω ενώ, όταν πηγαίνω στο έξωτερικό ;

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΙΟΥ

ΤΟΣ

Κάποιος συγγραφέας άστυνο- μικών μυθιστορημάτων διηγήθη σ' ένα φίλο του μία περίπλοκη ύπόθεση ενός έργου του. Τέλος τόν έρωτά.

—Κατά την γνώμη σου ποιος πρέπει να είναι ο δολοφόνος ;
—Ο άναγνώστης.

—Και γιατί ;
—Για να σκοτώσει το συγγα- φέα.

ΠΙΣΤΟΤΑΙ ΚΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ο κύριος Χασαπιδής μπαίνει στο δωμάτιο του συγγραφέως κ. Μερκάκι.

—Κάνε λίγη ύπομνη ή του λέ- γει ο συγγραφέας, γράψε τις αυτοβιογραφικές μου άναμνή- σεις...

—Κοντεύεις να φθάσει στο σημείο που... σου δέναισα τις πεντακόσιες δραχμές ;

ΜΑΝΤΙΣΑ... ΚΑΚΩΝ

Ο Γιώργος πηγαίνει να δή την τσίκη του στο σπίτι της ώραιας χαρτομάντιδος 'Αριάδνης.

Κάθονται ο ένας απέναντι του άλλου. Στή μέση έχουν ένα μι- κρό τραπέζι.

—Τι θέλετε, της λέγει, να έχω έκείνη ρίχνει διαρκώς τα χαρ- τία δίχως να μιλά.

—Θέλω πολλά χρήματα, ένα ύπεροχον μέλλον, κι' ένα κα- στούκι που θα φάει αν δεν τρα- δίχεται τα χέρια σας από τα γό- νατά μου.

ΤΙΜΙΟΤΗΣ ΕΚΑΤΟ ΤΟΙΣ ΕΚΑΤΟ

Δύο κυρίες συζητούν μέσα σ' ένα σαλόνι.

—Άλλά πᾶς ; Άλλαξες ύπ- πέρειρα ;
—Ναι, έκείντη που είχα πρῶ- τα την έδωξα! Καταλαβαίνεις, Μαρί μου, όλα μπορώ να τα ύ- ποφέρω αλλά την κλοπή όχι. Μ' άρδσει η άπόλυτη τιμιότης. Φαν- τάζομαι το παλιόθηλυκο, να μου κλέβη ένα φιλαδάκι έρωμα πα- νάκριδο, που ένω είδα κι' έπα- θα να περάσω λαθραίως από το τελωνείο.

ΔΥΣΠΙΣΤΙΑ

Ο έπί των διαβατηρίων άξιω- ματικός κυτάζει με προσοχή μία κομψή κυρία από το κεφάλι μέχρι τα πόδια ενή κρατά στα χέρια του το διαβατήριό της.

—Λυπούμαι πολύ, κυρία μου, αλλά το διαβατήριό αυτό δεν εί- ναι δικό σου. Έδώ γράφει μα- λιά μαύρα ενώ ενώ έλαται πᾶς τα μαλλιά σας είνε ξανθά σαν το χρυσάφι.

—Και τί μ' αυτό ; απαντά η κυ- ρία. Δέν έχω μήπως τό δικαίω- μα να δάψω τα μαλλιά μου ό- πως τὰ θέλω ενώ, όταν πηγαίνω στο έξωτερικό ;

—Και τί μ' αυτό ; απαντά η κυ- ρία. Δέν έχω μήπως τό δικαίω- μα να δάψω τα μαλλιά μου ό- πως τὰ θέλω ενώ, όταν πηγαίνω στο έξωτερικό ;

—Και τί μ' αυτό ; απαντά η κυ- ρία. Δέν έχω μήπως τό δικαίω- μα να δάψω τα μαλλιά μου ό- πως τὰ θέλω ενώ, όταν πηγαίνω στο έξωτερικό ;

—Και τί μ' αυτό ; απαντά η κυ- ρία. Δέν έχω μήπως τό δικαίω- μα να δάψω τα μαλλιά μου ό- πως τὰ θέλω ενώ, όταν πηγαίνω στο έξωτερικό ;

—Και τί μ' αυτό ; απαντά η κυ- ρία. Δέν έχω μήπως τό δικαίω- μα να δάψω τα μαλλιά μου ό- πως τὰ θέλω ενώ, όταν πηγαίνω στο έξωτερικό ;

—Και τί μ' αυτό ; απαντά η κυ- ρία. Δέν έχω μήπως τό δικαίω- μα να δάψω τα μαλλιά μου ό- πως τὰ θέλω ενώ, όταν πηγαίνω στο έξωτερικό ;

—Και τί μ' αυτό ; απαντά η κυ- ρία. Δέν έχω μήπως τό δικαίω- μα να δάψω τα μαλλιά μου ό- πως τὰ θέλω ενώ, όταν πηγαίνω στο έξωτερικό ;

—Και τί μ' αυτό ; απαντά η κυ- ρία. Δέν έχω μήπως τό δικαίω- μα να δάψω τα μαλλιά μου ό- πως τὰ θέλω ενώ, όταν πηγαίνω στο έξωτερικό ;

—Και τί μ' αυτό ; απαντά η κυ- ρία. Δέν έχω μήπως τό δικαίω- μα να δάψω τα μαλλιά μου ό- πως τὰ θέλω ενώ, όταν πηγαίνω στο έξωτερικό ;

—Και τί μ' αυτό ; απαντά η κυ- ρία. Δέν έχω μήπως τό δικαίω- μα να δάψω τα μαλλιά μου ό- πως τὰ θέλω ενώ, όταν πηγαίνω στο έξωτερικό ;

—Και τί μ' αυτό ; απαντά η κυ- ρία. Δέν έχω μήπως τό δικαίω- μα να δάψω τα μαλλιά μου ό- πως τὰ θέλω ενώ, όταν πηγαίνω στο έξωτερικό ;

—Και τί μ' αυτό ; απαντά η κυ- ρία. Δέν έχω μήπως τό δικαίω- μα να δάψω τα μαλλιά μου ό- πως τὰ θέλω ενώ, όταν πηγαίνω στο έξωτερικό ;

—Και τί μ' αυτό ; απαντά η κυ- ρία. Δέν έχω μήπως τό δικαίω- μα να δάψω τα μαλλιά μου ό- πως τὰ θέλω ενώ, όταν πηγαίνω στο έξωτερικό ;

—Και τί μ' αυτό ; απαντά η κυ- ρία. Δέν έχω μήπως τό δικαίω- μα να δάψω τα μαλλιά μου ό- πως τὰ θέλω ενώ, όταν πηγαίνω στο έξωτερικό ;

—Και τί μ' αυτό ; απαντά η κυ- ρία. Δέν έχω μήπως τό δικαίω- μα να δάψω τα μαλλιά μου ό- πως τὰ θέλω ενώ, όταν πηγαίνω στο έξωτερικό ;

—Και τί μ' αυτό ; απαντά η κυ- ρία. Δέν έχω μήπως τό δικαίω- μα να δάψω τα μαλλιά μου ό- πως τὰ θέλω ενώ, όταν

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
ΑΜΥΓΔΑΛΙΕΣ

Ήμιονοιές, ήμιονοιές,
λολούδια φούκες, αγκαλιές!
Μοσκομυρίζουν οι στεριές
κι' ασηπρίζουν οι καπνοφόρες.

Κυρίες, στο δρόμο που περνάνε
έκστατικές στην άντλη, σαν
άρρωστα παιδιά, τις πάνε
περίπατο, στην άγκαλιά.

Χιονίζει στην καπνοφόρα:
μέ το νωτιά, με το δορριά,
της "Ανοιξης θαπτοστικά"
χορεύει τ' άσπρα της προκιά...

Δέντρα ήμερα, φως άνοιξη,
κοντά κοτσάνια, μία σταλιά
—και τ' άνοιχτά: καρφωμένα
στού κλώνου άπάνω τη θηλεία.

Στά σκαλιστά μας, τ' αλφά
λαγνία, φέζε, άμυγδαλιά!
Ξεχειλάσε τα φουντά
άσπρα λουλούδια, κεντπά!

...Κι' όλο περνάνε, όλο παγαί-
(νουν)
μες στις χαρές της άντλη, κι' άπ' τ'
τα παράθυρα διαβαίνουν
οι λιγανείες της μυγδαλιάς.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Ο ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΓΥΦΤΟΥ
ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

Ή ύφισσες ήρθαν ντυμένες
φανταχτερά γιορτής φουστάνια,
γύφισσες ήρθαν και κρεμάνε
χοντρά γυαλιστερά γιορτάνια,
με κόκκινα φορέματα ήρθαν,
με κίτρινα μακριά μαντήλια,
ώ λάγνα μάτια, ώ κόρφοι, ώ χει-
λά!

Κι' ήρθαν άνθοστεφανισμένες
μ' όλα τ' αλούδια του Μάν,
κι' άνθια κρατώντας και στα χέ-
(ρια),
ντέφια χτυπάνε και κουδούνα,
και κύκλους πλέκουν και κο-
(ρεούν)
και τραγουδούν τ' ό Μάν τ' ό Μάν
κι' άνόμεσ' τους άρχνινάει,
ξεχωρισμένη από τις άλλες,
τρικυμιόμένο ένα χορό,
λιγίεται, σέρνεται, πετάει,
κορίτσι δεκοτ'ών χρονώ
στο ναυιμένο τ'ό χορό,
και τ'ό χορό βασίλισσα είνε,
κι' άφρομα, λάγνεμα, τρεμού-
(λα),
ή γυφτοπούλα, ή μαγιοπούλα!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΓΑΜΠΡΟΣ... ΦΕΡΕΤΡΟΠΟΙΟΣ!

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΚΙΝΙΝΟΥ

Ο κύριος Άρσένιος Μουταρ-
δέλας, έστριψε καλά τόν τσι-
γελονρεπ' του μύστακα και έ-
σπευσε μεγαλοπρεπώς, προς τ'
δυμάτιο της πρωτότοκου του
ευαγέρος Ευτολμίας, άποφορ-
μαίνοντας να της τριζή τα δόντια.
Άκουσε εκεί τ'ό μισήαίριο αυ-
τόν τ'ό 18 Μαΐου, να τολμά να
έχη αντίθετη γνώμη προς τήν
ιδιή του και να τ'ό δηλώνει,
με βρασύτητα πρωτοφανή στα
χρονικά της οικογενείας τών
Μουταρδελάων, ότι προτιμούσε
να πέσει στα σίδερα τ'ό θηρίου
παρά στην άγκαλιά τ'ό κυρίου
Νεκροθαφτάκι, πού αν είχε ά-
σπρα γένεια και μαλλιά, δεν ή-
ταν δά και γέρος και έξ' άλλου
είχε και τέσσερα δλοστρόγγυλα
έκατομύρια:

— Ά, όλα κι' όλα! Ο κύριος
Μουταρδελάς προτιμούσε να
δωρή δέκα δραχμές υπέρ τών
φιλανθρωπικών ιδρυμάτων μας,
παρά να συγκαταστή άντικειμή-
της θυγατέρας του στή θέλση
του.

Αυτός ήταν τριάντα χρονών
άντρας και ποτέ δεν τόλμησε
να ήλ' στον πατέρα του ότι ά-
γαπάει, τήν άντικειμή στο μα-
καλικό του δούλα. Άπ' άντι-
στάς έστεφανώθηκε τήν κόρη
τ'ό συνητορού τ'ό πατέρα του
κ. Ρέγκου, μ' όλο πού ήταν στε-
γνή σαν τσίρος και άνοστη σαν
ανάλαστος τραχανάς. Τώρα αν
εστάθηκε τυχερός και αυτή πε-
θανε άφροντάς του τ'ό έκατομύ-
ριό της και τήν ευκαρία να
παντρευτεί τ'ό φάρδο και δαρ-
δανοπρεπές δουλικό τών όνει-
ρων του, άπ' τ'ό όποιο γεννήθη-
κε και ή Ευτολμία, ήταν ζήτη-
μα τύχης.

Μήπως ζήτημα τύχης δεν θα
ήταν να χροπ'ήνη γοήγηση ή κα-
ρη του και να πάρη ύπερα τ'ό
έκατομύριο τ'ό Νεκροθαφτάκι
και όποιον ήθελε:

Και με τήν άπόφαση αυτή έ-
σπευσε τ'ό όγκάδης άνάστης του
προς τ'ό δυμάτιο της κόρης του.

Η νύα, πού ήταν να τήν πη-
σε τ'ό ποτήρι και δεν είχε τίποτε
άπό τ'ό βουβαλοπρεπές ύφος
τ'ό πατέρα της, εστάθηκε άπ'ε-
ναντί τ'ό άποφασιστική να νι-
κήρη όπως άλλωτε ό... Δαυί-
δ'ό π'ό Γολιάθ.

— Δεν μού λές, Ευτολμία, έ-
φάνθανε ό κ. Άρσένιος, πού-
ς κυβερνάει τ'ό σπ'ι; Έγώ ή' πού-
ς; — Έσύ... πατερούλη...
— Έγώ; Έ: Τότε γιατί δεν
παίρνεις τόν κ. Νεκροθαφτάκι,
αφ'ό τ'ό λέω έγώ;
— Γιατί έγώ δεν είμαι... έπι-
πλο και σπ'ι. Είμαι άτομο...!

Νά σου πω... ί ι ατί δεν
τόν παίρνεις τόν κ. Νεκροθαφτά-
κι, βρέ παιδί μου;... Ούτε ά-
ποκουστικός είνε, ούτε...
— Είνε όμως φερετροποιός, τ'
καταλαβαίνεις; Η άγκαλιά του
θα μυρίζη νεκροφόρο, τ'ά φίλα
του... χωματίλα, τ'ό φαί πού θα
τρώω μαζί του θα θαρρώ πως είν-
ε από... πτώματα νεκρών πού
εσάδωνουν. Η συμβίβσις μαζί
του θάνατος κάθε στιγμής! Τ'ά
λεφτά του θα μυρίζουν πτωμαί-
ων. Δεν τόν θέλω... Καλύτερα
να πεθάνω λοιπόν μία και καλά,
παρά κάθε ώρα.

Και έκανε να πάρη κι' άλλο
κουφέρο κινίνης. Ο κ. Άρσένιος
όμως τ'ό σταμάτησε υποχωρών-
τας:
— Καλά... καλά, μ'ή τόν παρ-
νεις... Άλλά πού θα σου έ-
νάδωρα γαμπρό με 4 έκατομύ-
ρια και δουλειά πού να μ'ή την
πιάνη τ'ό κεσάτι; Άχι! μ'ή μ'ή
τι ξεροκέφαλη πού είσαστε οεις
ή καινούργια γενιά!...

— Καλά... καλά, μ'ή τόν παρ-
νεις... Άλλά πού θα σου έ-
νάδωρα γαμπρό με 4 έκατομύ-
ρια και δουλειά πού να μ'ή την
πιάνη τ'ό κεσάτι; Άχι! μ'ή μ'ή
τι ξεροκέφαλη πού είσαστε οεις
ή καινούργια γενιά!...

Ν. ΣΤΑΖΟΣ

ΕΥΥΠΝΑΔΕΣ

ΒΕΒΑΙΩΣΕΙΣ ΚΑΤΟΠΙΝ ΔΟΚΙΜΗΣ

Σ' ένα τελωνειακό φυλάκιον
της Φινλανδίας, οι τελωνιστά-
δες σταμάτησαν ένα αυτοκίνη-
το ύποπτο.
Τ'ό έρευνήσαν και θ'όρκαν
πέντε μπουκάλια με άλκοολικά
ποτά.

— Επρόκειτο λοιπόν να γίνη ή
έκθεσις της κακοχέσεως.
— Γράψε, πέντε φιάλας όνο-
μνεύματος, λέγει ό ένας.

— Όχι, είνε ό άλλος, δεν μπο-
ρώ να γράψω όνομνεύματα, δι-
ότι είμαι βέβαιος ότι περιέχει
ούσκα.

Η συζήτηση διήρκεσε περι-
σσότερο από μισή ώρα.
— Αποτέλεσμα της συζήτησε-
ως ήτο να έρωτησ' ό ένας τόν άλ-
λο:

— Καί τώρα τί να γράψω;
— Μα γράψε πέντε κενά φιά-
λαι!

ΑΠΟ ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

Ο διαρκώς άφηρημένος κύρι-
ος Δημητράκης, ό καθηγητής έ-
τυχε να περάση από κάποιο τε-
λωνείο και άκουσε τόν υπάλληλο
να τόν έρωτά:

— Ταίγαρα, πούρα, κύριε;
Και ό Δημητράκης με τ'ό συννε-
φισμένο τόν κεφάλι άπάντη:

— Ευχαριστώ, κύριε. Δεν καπνί-
ζω ουδίσου!

ΠΡΟ ΤΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΥ

Ο νέος δημόσιος εισπράκτης
της κωμολαξείας μας πηγαίνει
στό φωτογραφείο γιά να δ'όλη
μερικές φωτογραφίες. Πρό τ'ό
φωτογραφικού φακού παίρνει τ'
πόδα πού νομίζει πως ταιριάζει
στ' άξιόμα του.
— Απ' αυτή τ'ή θέσι πού έχετε
δ'έ μπορώ να σας φωτογραφίσω,
τού λέει ό φωτογράφος.
— Τι να κάνω; Δεν είχα τ'ά πρό-
σόντα να με διορίσουν σε άνι-
τερα.
— Δεν έννοώ αυτό. Πρέπει να
τοποθετηθ'έτε καλύτερα.
— Κι' έγώ ζητώ να με τοποθε-
τήσουν καλύτερα. Να δώσω ό-
μως άν θα έγκρινε τήν μετέθε-
σί μου τ'ό Φωτογρ.

— Μα μ'ή κάθεται έτσι...
— Έννοια σας και δεν κάθο-
μαι. Όλη μέρα γυρίζω και έχω
θάσει στην ένέργεια όσα μέσ'ό
μπορούσα...

ΜΑΡΣΕΓΙΕΖΙΚΑ

Ο Μάριος και ό Όλιβ' άμυ-
λάνια ποιος θα ελπή τ'ό γλυκό
καταπληκτικό πρόγναιμα.
— Έγώ, λέγει ό Όλιβ', θέλω
ένα μικρό γαί ε'ς τ'ό τρίτον πά-
τωμα τ'ό πύργου τ'ό... άφ'ελ.
— Καί έγώ, λέγει ό Μάριος, ά-
κούω τήν περπατοιά του.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΑΛΗΤΙΣΤΑ ΤΩΝ ΛΙΜΑΝΙΩΝ

ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΞΑΝΑΜΠΩ ΣΤΗ ΖΩΗ

Ο αέρας φυσούσε δαιμονισ-
μένα, και ό ούρανος θάραινε
καταθλιπτικά. Διπλωμένος στή
χοντρή χλαίνη μου, θάδιζα στο
έρημικό «γκολντερίμ». Κά-
ποιο λαμπρόν μακριά, μέτ'ά
προσπαθούσε να σχηματίση τήν
σκιά μου με τ'ό χτυκισμένο
του φως... Καί πέρα, τόν βά-
θος, φαινότανε μία λουριδά δα-
λασσας, φωτισμένη από τ'ά φι-
νεστρίνια τών καραβιών... Ένα
ρολί χτύπησε δυό φορές. Στίς
τρείς ακριβώς, έπρεπε να έρι-
σκαίται στο καράκι, γιατί θα
σαλπάραμε γιά τ'ό Μπέρμουντ...

— Νύχτες πού χάρισε τήν υπέρ-
τασην ετυμολογία, στην καμινία
μου... Μίαν εύτυγία, πού μόνον
ή γυναικεία της Άνατολής, έ-
χουν να χαρίζουν... Τή μέρα
τήν έκλειδωσαν στην καμινία
μου, γιατί ό πλοίαρχος άπαγό-
ρευε τέτοιες παρανομίες...

...Κι' όταν, πλέον, πλησιάζα-
με στο Μπέρμουντ έννοιωσα
με στό μαζί της, ένα δυνατό
αίσθημα... Η αντίθεσις της ό-
μορφιάς της, με τήν ζωή πού
έκανε, άγγίζανε τήν πείδ' εδ'ά-
σθητη χορδή της καρδιάς μου...
Τήν αγάπησα, όσο μπορεί ν' ά-
γαπήση ένας άνθρωπος...

Στό Μπέρμουντ έννοιωσα δέκα
μέρες. Στους κυκλικούς δρό-
μους του, σ'ό μυστικιστικά
κέντρα του, κάτω από τόν φλο-
γερό ήλιο της ήμέρας, και τ'ή
γλυκή νοσταλγία, με τήν όποία
έλουσε τις νύχτες τ'ό φεγγάρι
γνώρισα όλη τήν λαγνεία της
Άνατολής, στο πλευρό της...

Τήν τελευταία μέρα, πού θα
φεύγαμε, έπρεσε στην άγκαλιά
μου, κλαίγοντας...

— Τότερα, πώς αυτή είναι
ή Μοίρα μου... Είπε... Σ' εύχα-
ριστώ γιά ό'τι έκανες γιά μέ-
να... Πάντα μ'ένα θλέμμα
συσμένο, κι' αλλόκοτο. Στά-
θηκα, κοιτάζοντας τήν κα-
μάτα... Είχε δυό μάτια μαύρα,
χαμένε μέσα σ'έναν κλειό μα-
κρών έλαφρύδων. Τ'ό πρόσω-
πό της είχε μίαν έκφραση ήδο-
νικής κοπώσεως...

Δεν έξρω γιατί έννοιωσα κά-
ποιον οίκτο, γιά τ'ό πλάσμα
τούτο... Άκουσα τ'ή φωνή της,
καθώς ήμουν άφηρημένος... Μού
μιλούσε σε γαλλική γλώσσα...
— Άν θέλατε, κύριε, να μού
έξασφαλίζατε ύπνο γι' άπόψε,
θα σας ευγνωμονούσα...

Είς αντίδωλάν, θά σας
χαρίσω μίαν άδέχαστη νύχτα...
— Όχι, κοπέλα μου, δεν
μπορώ να έλθω μαζί σου... Σ'έ
μείαν ώρα φεύγω... Πάρε, όμως,
και κοιμήσου σε κανένα ξενο-
δοχείο...

Έγ'όλα από τήν τάση μου
λεφτά.
— Έκανε μίαν κουρασμένη γκρι
μάστα γέλιου,

— Δεν μπορώ, είπε, γιατί φο-
βόμαι τήν άστυνομία. Είμαι
ξένη...

ΝΙΚΟΣ ΣΠΥΡΑΝΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Ο Τάκης Ρώμας, τύπος άρρίθ-
στα, παριστάνοντας τόν άστυ-
νό ως άπαρνηγμένον καλλιτέ-
χνην κατορθώνει να πείση μία κο-
πέλλα, εκμεταλλευόμενος τήν ά-
πειρία της, να τόν άκολουθήσει.
Τήν παρουσιάζει με έντεχνη διαρ-
μην, ως «Έλληνίδα Μάρλεν Ντρί-
τρι», τήν άνεύδει στή σκηνή κι' άρ-
χίζει μαζί της τις περιπέτειες
στις έπαρχίες. Η Μάρια Ρώμα, ό-
ταν άντιλαμβάνεται ό'τι χέρια έ-
πρεσε, περιορίζεται ν' άντιδράσει
με τ'ή σιγή της και με τήν περιφρό-
νησι της, κάνοντας ύπομνη, γιά
τι πιστεύει άγνά στην τέχνη. Ό-
τ'όσο όμως μ'όλο πού ύποκύνει
στή μοίρα της, άντιδρά ό' ένα μέ-
νο: στή διαρμηνία πού της γίνετα
ως «Έλληνίδος Μάρλεν Ντρίτρι».

3ον

Αυτό τήν έπέερασε γιατί τήν
έδινε στον έγωισμό της.
Κι' ήταν τ'ό μόνο ζήτημα, σ'ό
όποιο έπέμενε, ως πού κατώρ-
θιωσε να σταματήσει πιά αυτός ό
δυσουρμός, πού ό άντρας της
τόν έλεγε «διαρμηνιστή».

4ον

Δυσμην χρόνια πέρασαν μέσα
σε μία διαρκή περιπλάνησι σ'
όλοκληρον τήν Έλλάδα.
Η Μάρια Ρώμα από καιρό πιά
είχε χάσει κάθε ιδανικό, κάθε
πίστι — άκόμη και σ'ό έαυτό
της.

Όποτε γυρνούσαν στην Άθή-
να γιά (ν' άναπαυθούν), γιά έ-
να μικρό διάστημα, ζούσε μέσα
στην «καλυδονία» πού δεν είχε
γίνει, στο άναμεταξύ «καλαμά-
κι» κάτω από τήν άγριότητα πα-
ρακολουθούσι όλων τ'ό σπ'ιού.

Η πεθερά της έζήλευσε τήν
όμορφιά της και π'ό πολύ τ'ή
σιγή της, πού τήν έξενεύριζε.
Δεν έκδηλώνονταν, ύπόδοσο
φρόντιζε να μ'ήν τήν άφήρη
στήν στιγμ'ή μοναχιά, άκόμη ούτε
και να σκεφθ'ή.

— Τι συλλογίζεσαι; τ'ή ρωτο-
ύσε μόλις τήν έδωκε σκεπτική.
Και τ'ή έπαινε κουδέντα γιά
να τήν άναγκάσει να μ'ή σκέπτε-
ται τίποτα.

Υπήρχε διάχυτος στην άτμό-
σφαιρα ένας φόβος, πού τήν
παραξένωνε.

— Μα γιατί; σκεπτόμενη. Μή-
πως δεν τούς έχω πιά ύποτα-
χ'ή; Τι φοβούνται από μένα;

5ον

Τέλος, τ'ό όνειρο τ'ό Τάκη
Ρώμα άφίκνε να παίρνη σάρκα
και όστά: Τ'ό τρίτο εκείνο καλο-
καίρι κατώρθωσε να συγκαταστή
σ'ένα θάλασο συνεταιρισμό και
να νοικιάσουν ένα συνοικιακό
θεατράκι τών Άθηνών.

Ήταν ή μεγάλη στιγμ'ή γι' αύ-
τόν. Είχε όλα τ'ά άτου σ'ά χέ-
ρια του. Ένα θάλασο με μερικά
στελέχεια ύποφερτά, ένα θεατρά-
κι διαφημιζόμενο ως «φιλολο-
γικό» και — τ'ό μεγαλύτερο — τ'
γυ-
ναίκα του, φημιζομένη πιά,
δοκιμασμένη στις έπαρχίες, ί-
κανή να βγάλη όποιοδήποτε ρό-
λο και, πρό παντός, πειθ'ήναι!

Ήταν άρκετά πραγματιστής,
ώστε να μ'ήν περιμένη μεγάλα
κέρδη από τ'ή σαζόν. Άλλ' (έ-
ποντάρει) τ'ό μέλλον. Με με-
ρικές καλές παραστάσεις, με
μερικές έννοικές κριτικές στις
μεγάλες έφημερίδες, θα πο-
ρούσε, τ'ό φθινόπωρο, να κλεί-
σει συμβόλαιο σε κανένα μεγα-
λο θάλασο, άν δ'ήσι τ'ό Έθνικ...!

Η συμφωνία έκλεισε εύκολα
με τόν θεατρώνη, έναν μισοπα-
λαδο τύπο, με μάτια άγλανιά,

λόγια νευρικά, πού φορούσε έ-
να κοντό παντελονάκι από κά-
μπο, γυρνούσε ζυπόλυτος κι'
ήσυχαιε να διορθώση τόν Μο-
λιέρο, πού ήταν ή μανία του —
καθώς έλεγε.

Κόντευαν, άλλωστε, μέσα τ'ό
καλοκαίριού, καμμία άλλη έλπί-
δα δεν υπήρχε, κι' ό θεατρώνης
ύπεγραφε τ'ό συμβόλαιο της πα-
ραχωρήσεως τ'ό θεατρώ.

— Θα σ'ας έννοχώ κι' έγώ με
τ'ά έργα μου! είπε σοφά.

Κι' ό Τάκης Ρώμας έσπευσε
ν' άπάντησι:
— Μεγάλη μας
τιμή, κύριε Τρέ-
χα!

6ον

Ο κ. Τρέχας
τούς έφερε σ' ένα
κοσμικό σύλλογο
κυριών και κυρί-
ων, πού τ'ό χειμώ-
να διοργάνωναν
τάγια και τ'ό κα-
λοκαίρι άνείρευ-
ταν να φτάσουν
ένα δικό τους
«φιλολογικό» θέατρο.

Μερικές και με-
ρικοί άπ' αυτούς
είχαν υποβάλει
έργα στον Καλο-
καίριον, άλλοι
έχαν άξιωθεί να
ϊδούν τ'ά δικά
τους να παίζων-
ται από έρασιτέ-
χνες και δυό —
και τ'ό καλοκαίρι
έχουν τ'ό δικό
θέατρο.

Αυτοί θα σ'ας
φέσουν τόν καλό
κόσμο! είπεν ά-
ποφθεγματοί κα ό
κύριος Τρέχας.
Τ'ά Σαββάτα κ'ύ-
ριακα θάκετε τόν
κοσμικό της συν-
οικίας με τίποτα
παρακατινά έ-
ργα. Τις Δευτέρες
θα κάνετε φιλο-
λογικές πρώτες
πού θα σ'ας άνε-
δάσουν τήν ά-
φρόκρεμα της
Αθήνας. Έμένα
τ'ό θεατρώ μου τραβάει τόν κα-
λύτερο κόσμο. Κι' όταν σ'ας δώ-
σω τήν κωμωδία μου...

— Θα μπορέσετε να μ'ας φέ-
ρετε σ' έπαφή μ' αυτόν τόν
σύλλογο πού λέτε; τόν διέκο-
ψε, να παρακολουθήσω πρώτα
τόν θιάσο σας σε μερικά έργα
κι' έπειτα να σας έμπιστευθ'ό
δικό μου, έδωλα στον Ρώμα,
σέρνοντας τ'ό «ρι» και βιάζον-
τας χέθε τόσο τ'ό μονόκι γιά να
τ'ό καθορίση.

Ο παχύς με τήν τσάντα έ-
σπευσε τ'ότανα στην κατ'ό-
στοι.

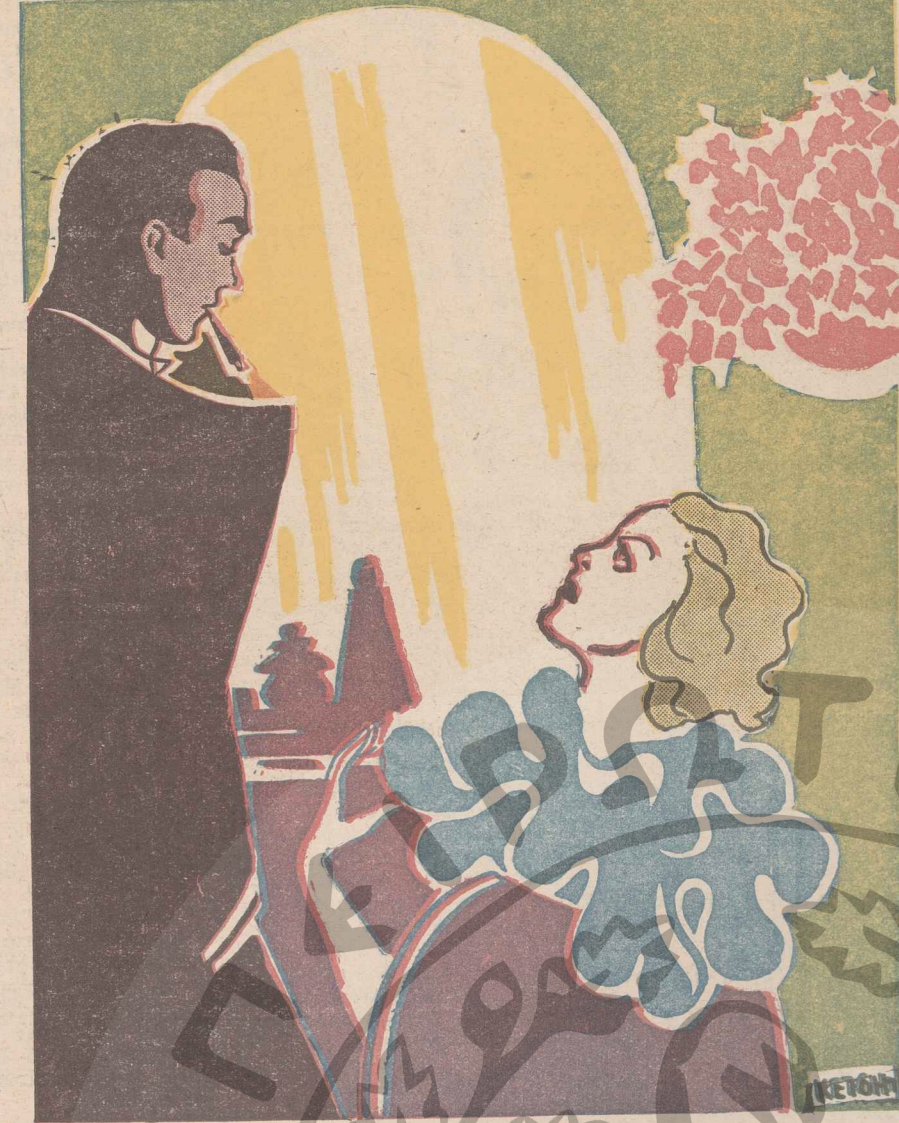
— Όσο γι' αυτό, να μ'ή σ'ας
νοιάξη καθόλου, είπε στον Ρώ-
μα. Σας ένω έγώ άμους τ'ά
έργα ως πού να βρ'ήτε άλλα.

Ο Ρώμας ήξερε ν' άποφθεγ-
γίς κατακοπής.

— Σας ευχαριστώ θερμότατα,
ταύς είπε. Ο θιάσος μας είνε
σ'ή διάθεσι πού συλλόγου σας
έμεθα ν'έσι κι' έμεις όπως και
είναι. Με τ'ά σ'α ιδανικά, ό α-
νέμος μας είνε καλός, θα πα-
λαίσωμ'ε μαζί. Σας ε' ανα-
δάει τήν διάθεσιν τ'ών εισηπ'ι-
ων και μες θα καταδ'όσωμε κά-
θε προσπάθεια γιά να ε'σδοθή
ό σκοπός μας. Θα είχα όμως
μια

Πραγματικά, τήν άλλη μέρα,
ήσαν ό'το συνοικιακό θεατρώ
δυό κυρίες μεσοκείες και δυό
κύριοι, ένας με μονόκι κι' ό
άλλος ολοστρόγγυλος, κατακό-
κκιος μ' ένα διαρκές χαμόγελο
πού έδειχνε τα σ'απ'α του δον-
τα και με μιά τ'άτα φουσκω-
μένη στα χέρια του.

Τ'ό έμπερο μάτι τ'ό Τάκη Ρώ-
μα τούς κ'εταθέτοσε άμέσως.
Κι' από τ'ό πού του εύλόγησε τ'ή

στιγμ'ή πού είχε τήν έμπνευσι
να νοικιάση αυτό τ'ό θεατράκι.
Η μιά άπ' αυτές τις δυό κυρί-
ες ήταν πρόεδρος σε καμμία
δεκαπενταριά γυναικεία σωμα-
τεία, μετέφραζε αισθηματικά μυ-
θοστορήματα στις έφημερίδες κι'
έθεωρείτο μοναδική γιά να δι-
οργανώρη ένα χορό ή μιά γιορ-
τή.

Η άλλη ξεκοκκάλιζε μίαν ά-
ποζημιώσι πού είχε κατορθώσει
ν' άποσπ'ήση από τόν άνδρα της
και δ'εχόντανε κάθε πέμπτη σ'ό
«φιλολογικό» της σαλόνι.

— Εγγενέστατο έκ μέρους
σας.
Κι' ό κύριος Γούρνας άναγκά-
στηκε να παραδεχθ'ή, με τ'ό αιώ-
νιο χαμόγελό του:

— Βέβαια! Βέβαια! Προηγούν

γνώμη και σ'ας παρακαλώ να
μού επιτρέψετε να τήν υποβά-
λω στην κρίσι σας: Στην προέ-
ερα να παιζούμε μονόπρακτά
τών κυριών. Δάμει πολύ πρω-
τότυπο αυτό. Έ: Τι λέτε;

Ο κύριος Βερονίκιδης, έσκού-
πιος τ'ό μονόκι του και εδ'όλω-
σε χαμογελώντας:
— Εγγενέστατο έκ μέρους
σας.

Δεν τ'ή είχε ύποσχεθ'ή τι-
ποτα, μα θα τ'ό ήταν άδύνα-
το να ξεφύγ'η.

Πολύ σπάνια έπιγάνε στο
θεατρώ κι' όταν έδίδονταν
(πρώτες), εύρισκε πάντοτε πρό
θυμον κάποιον άλλο συνάδελφό
του να πάη γιά να γράψ'η.

Άλλ' ή Ντιάνα αυτή τ'ή φορά
επέμενε να πάρ'ό ίδιος.

— Είσατε τόσο γνωστός, κύ-
ριε Γαρέμνι, από τ'ά έργα σας;
τού έλεγε. Μιά κριτική με τήν
ύπογραφ'ή σας βαρύνει πάντο-
τε...

Ο Γαρέμνις χαμογέλουσε κυ-
ρις ν' άφήρη τήν αινιγία πίπα
από τ'ά χείλη του.

Γνωστός από τ'ά έργα του:
Δεν τ'ό πίστευσε καθόλου. Κι, δ'ας
έρχονται, κάθε τόσο, στην έφη-
μερίδα, όπου εργαζότανε, νέοι
γιά να τ'ό φέρουν με συγκί-
νη να τ'ά πρώτα τους τραγουδή-
να να κρίνη και γιά να τ'ό θυμί-
σουν τ'ά δικά του, κι' άς ελά-
βαινε γράμματα—άπό γυναικεί-
α τ'ό περισσότερο—γιά ένα μυθι-
στόρημα πού έδωκενους έκεί-
νο τόν καιρό και πού είχε «πιά-
σει».

— Καλά! Καλά! Κολακείες! έ-
λεγε με τ'ό νού του, πάντοτε ά-
νικονοποίητος άπ' όλα και πε-
ρισσότερο από τόν έαυτό του.
Κι' έσκαλομένης άπ' όλα, χα-
ζεται, κουρασμένης π'ό τίποτα, π'ό
ρες πιά να πιστεύει τίποτα, π'ό
καρσιπένιος γιά τίποτα π'ό
δεν είχε πιά καμμία φιλοδοξία
και π'ό τ'ή ζωή τήν έλπιε σαν
ένος θεατή.

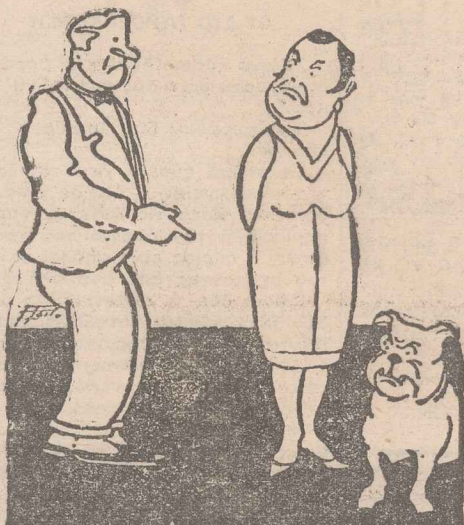
Όσοσο παρασυρότανε καμ-
μιά φορά και θυμωε μ' αυτή
την άδυναμία του.

— Φάρμακ'ό μ'ό έγινε αυτή ή
Ντιάνα! σκέφθηκε τ'ό άπ'όγευμα
της (πρ'εμεράς) πού τήν είδε
να μπαίνει—τρίτη φορά τήν ίδια
μέρα—μέσα στο γραφείο του,
ποικιλία, φηλή, με τ'ό αιώνιο
χαμόγελο σ'ά χείλη, με τ'ά ματιά
της δακρυομένο από τήν συν-
κίνησι.

— Α, κύριε Γαρέμνι μου, έχω
ένα τρακί! Σαν κανένα νεό-
όγαλτο κοριτσάκι. Άπ' όσες ά-
παίτω να μού ήπτε ειλκιρκία τ'ή
γνώμη σας. Τ'ό έργάκι μου θα
παίξ'η πρώτο: θα μού ήπτε τ'ή
γνώμη σας. Δεν είν' έτσι;
— Ναι! Ναι! έλαφ'ή με τ'ή
απ'όκριψή χαράς — να πάη να
γράψ'η.

Η ΣΑΒΑΝΤΑ ΜΑΣ

ΟΜΟΙΟΤΗΣ

- Δικός σας είναι αυτός ο σκύλος κυρία μου ;
- Δικός μου. Πώς το καταλάβατε
- Μά σάς μοιάζει τόσο πολύ !

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΟΙΗΣΙΣ

Σ' αγάπησα μελαχροινά
Ένα του Μάρτη δειλινό
κι' άμέσως σε παντρεύτηκα.
Τώρα γυρνά και βλασφημώ
Με απεριγράπτο θυμό
Γιατ' άσχημα έμπλέχτηκα.

ΑΣΤΡΟΣ ΣΦΟΥΓΓΑΡΗΣ

ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΤΗΣ ΛΟΥΣΗ

Έρωτευμένον Μαθητήν. - Την αγαπάτε
με πάθος και στενοχωρείσθε γιατί αυτή «ήγόρασεν
άγρον» ; 'Αλλά, φίλε μου, έτσι αυξάνει την προίκα
της και αυτό είναι πολύ ευχάριστον διά τόν εκλε-
κτόν της. Παρηγορηθήτε και αν δεν σάς είναι δυνα-
τόν, πιέτε 60 κουφέτα κινίνης, εκατό δράμια σουμ-
πλιμέ και κέψτε το σβέρκο σας. Θα την ξεχάσετε

Ο ΦΩΝΤΑΣ ΣΤΗ ΜΑΡΙΩ

ΦΟΒΕΡΕΣ

Μαριώ, τό παραξίλωσε!
Πολύ τη μύτη φήλωσε,
μού κάνεις την καμπόσπνη,
και μού μιλάς αναφανδόν
με περιφρόνησι όσπνε
- χωρίς να ήμ με τό μπαρδόν -
όποιος τυχόν μού μίλησε
νεκρός στο χώμα κύλισε.
Λοιπόν, χωρίς τσαγγέματα
και γιά να μη μπερδέματα
έχεις με μένα σάν φασόν
όποτε πιά βλαστήματα
γιατί τό σώμα τό έσόν
θέ να τό φαν τα χώματα
και τό έμόν στά τμήματα
θα έχη τσαλακώματα,
άλλαξε γρήγορα βιολί
καθώς και γνώμη και βουλή
και έλα να μ' ανταμώσης.
'Αλλοιώτικα ρε μάτια μου
οί σκύλοι τα κομμάτια μου
να φαν αν κατορθώσης
από τό δίκνο μου θυμό
τόν πιά σκληρόνε σκοτωμό
ζευζέκα να γλυτώσης
όπου και αν τρουπώσης.
Βλέπεις ρε άσπλαχνη καρδιά
πού εαν σιγανοπαδιά
με τύλιζες μπαμπέσικα
και φόρτα σ' έρωτεύτηκα
πως εξηγιέμαι άντρε νού...
Σκέψου λοιπόν και βάλε νού
Γράμμα σου καρτερώντας
μένω σάν πάντα

ΦΩΝΤΑΣ.

Της εβδομάδος τα συμβάντα
σ' αυτή τη στήλη πάντα

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Σωρεία νέα έξωθεν και πάλιν γεγονότων.
Στη Γερμανία αλλαγαι που έχουν κάνει κρότον,
'Η 'Αλδιών εύρίσκεται σ' αναβρασμόν εξ άλλου
για δυό σκαφών της βύθιοι συμβάσαν άπροόπτως
κι' όπως να εύρη δεν μπορεί την... «πέτραν του σκανδάλου»
έχθρους και φίλους της κυτῶ... τα μάλιστα ύπόπτως.
Πέρα, στην "Απω 'Ανατολή, Κινέζοι και 'Ιάπωνες
με πείσμα πεστοκόβονται σάν συννυφάδες άπονες.
Κι' οί 'Ισπανοί στο Τερουέλ με έπιμονήν ακλόνητον
τρώγονται πάντα... μόνοι των.

Μά αν τοιαύτα γίνονται μακράν άπ' την πατρίδα μας
και ή Εύρώπη θρίσκειται σ' αναβρασμό και πάλι
έμεις καλά την έχουμε κι' ήσυχια την άριδα μας
θ' άπλώναμ' αν δεν 'ρχότανε τρελλό τό Καρναβάλι.
Μά τώρα που άρχίσανε χοροί και νταβατούρια
κι' έδω τό λέν οί πίπιζες πιά κεί παίζουν σαντούρια
κι' άθρόοι γύρω δίδονται νυχθημερόν χοροί
πως να ζαπλώση διάβολε κανένας μας μπορεί;

'Εγώ μιά θόλτα έκανα κι' οί ύμορφίες που είδα
πως δεν μού στρίψαν άπορώ όλοτελώς τη βίδα!...
Σε κάθε πίστα καλλονής αγαπητοί μου... μάτσα.
Κορμιά κυτά, στήθη σπτά, μάτια φωτιά και... μπράτσα,
πού αν στο λαιμό σου δένονταν μ' αγάπη να σε σφίζουνε
θα λογιζόσουν εύτυχής κι' αν σφίγγοντας σε πνίζουμε...

Και στα σαλόνια τριγυρνών έν μέσω των σειρήνων
τις ύμορφίες μελαχροινών με των ξανθών συγκρίνω
και κάνων άνατομικήν στις γάμπες κάθε σχήματος
με κίνδυνον άμαρτωλού καμμία φορά... κινήματος
φαντάζομαι τί θα συμβή σάν θάμηρ τό Τριώδιον
όποτε... χαιρε φρόνησις των πόθων μας έμπόδιον!...
Είς του Ψυρρή τας στενωπούς και στά στενά της Πλάκας
όπου ή ρετσίνα' κρουνηδόν θα τρέχη άδιακόπως
καθένας θα ζευγαρωθή -έκτός αν είναι θλάκας-
τά μάλιστα άκόπως.
Τα δουλικά των 'Αθηνών κι' οί παραμάννες όλες
οί καμαριέρες οί γλυκειές κι' οί μόννες οί μαργιόλες
από τα τώρα γενικώς ζήτησαν άδεια έξόδου
της Πλάκας τις άνηφοριές να πιάσουν... έξ έφόδου.

'Εκεί κυρίες του συρμού και δεοποινίδες έλεγκάν
έκει κορίτσια θελκτικά ντυμένα στο μεταξύ
έκει και τσούλες... κάν και καν
και ζωντοκίρες πώκουνε να θρούν άντρα λυσσάζει.
'Εκεί γύρω άπ' τόν ποιητή αγαπητοί του κάρρου
και γύρω από τα ρόπαλα κι' από τό φασουλή
θα δούμε την συγκέντρωσι άρθύλας και τσοκάροι
και τα πιά φίν' άρώματα και μόχα πατσουλί...
Και μέσα στο συνωτισμό και μέσ' τη φασαρία
και σ' τό μεθύσι τό τρελλό των πάντων και πασών
έδω: Καλέ ποιός με τσιμπά; θα σκούζη μιά κυρία
κι' έκει θα λέρη μιά δεοποινίς: κάτι σάν τουρμπουρόν
νοιώθω καλέ στά πίσω μου
για δες... τί νάναι Χρύσω μου!...
Πιά πάρα κεί κάποιος μασκέ σειδοπηγών ως δεοποινίς
μουστακοφόρον νταβλαρά κυττάζων έπιμόνης
θα λέρη με λίγωμα φωνής:
'Καλέ, γιατί είσαι μόνος;»

Και μέσα στο ξεφάντωμα και μέσ' σ' αυτή την τρέλλα
πού τό «ά ο ύ α» θ' άντηχή και τό: «φορείς φανέλλα;»
Μέσα στην άναστατήν και τό τρελλό τό γλέντι
όπου θα χάνη καθώς λέν κι' ο σκύλος τόν άφέντη
δεν ήμπορεί παρά να θρή καθ' ένας και τό ταίρι του
και ό θεός άς βάλη πιά τότε παιδιά τό χέρι του...
'Εξω μπορεί να γίνονται μεγάλα γεγονότα
μα έμείς έδω την έχουμε τώρα ζωή και κόττα
Κι' έφ' όσον κανας κίνδυνος δεν άπειλεί τό σπύι μας
πρός τί σε ζένες διαφορές να θάνουμε τη μύτη μας;

ΣΑΤΑΝΑΣ

ΣΤΟ ΚΑΜΠΑΡΕ

- Να πάρης έμένα μαζί σου πού σ' άγαπώ...
- 'Όχι, έμένα πού σε λατρεύω...
- Για να μη μου κακιώση καμμία άπό σάς, θα φύγω μόνος !

Ο ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΣ ΑΠΑΝΤΑ

Δώραν Μ. - 'Η τυχηρά σας ώρα είναι εκείνη
καθ' ήν όνειρεύεσθε. Κοιμάσθε λοιπόν συχνότερα
και τρώγετε τακτικά φάβαν. Είναι συντελεστική στην
έπιτυχίαν των πόθων σας. Τυχηρά σας ήμέρα είναι
ή 31 Φεβρουαρίου και μήν εκείνος που δεν έχει
Σάββατον.

ΖΗΤΗΣΕΙΣ

Κύριος καθώς πρέπει ζητεί πενθεράν λογικήν,
κάτοχον ωραίης κόρης μετά μεγάλης προικός, δια-
τεθειμένην να του δώρη την κόρην, την περιουσίαν
της και ν' αυτοκτονήση. Πληροφορία εις την πλατεί-
αν 'Αγάμων ή εις πάντα άγαμον.

ΧΕΙΡΩΝΑΣ άποδεδειγμένως χειροδύναμος χρεύ-
σας έσχάτως, προσφέρει την χείρα του προς πάσαν
χήραν έχουσαν χηρεύουσαν την θέσιν της καρδιάς
της και τας επιχειρήσεις που άφησεν ό μακαρίτης
άκατοχυρώτους. Γράψατε: Μ. Χήρον.

Η ΜΑΡΙΩ ΣΤΟ ΦΩΝΤΑ

ΠΕΡΑ ΒΡΕΧΕΙ

Κύρ' φωντά, κοκορέματα
μού κάνεις, και νιά αίματα
και φονικά μιλάς
πού να σου ρθή ταμπλάς;
Ρε δεν στο είπα πως κουτή
δεν είμαι διόλου και τ' αὐτί
δεν μού ιδρώνουν άπειλές
πού κι' άλλες εκατό βολές
αν τις είπης δεν πιάνονται
κι' άδίκως τα λογάκια σου
- τρομάρα στά μπατζάκα
σου -
και ό καιρός σου χάνονται;
'Εδώ είν' τα πράγματα στρω-
τά.
Με αγαπās κατά πού λες
τίμια, άντρίκια και σούτα.
Παράτησε τις άπειλές
κι' αϊντε με δίχως να ντρα-
πής
πίσσε δουλειά της προκοπής.
'Αν πάλι με όρέγνεται
κι' από τόν πόθο καίγεται
δική σου νά με κάνης
με δίχως όμως στέφανα
του γάμου να μού βάνης.
'Εγώ γνωστό στο έκανα
κορσίδο δεν με πιάνεις
και δεν με τρώς με συμβού-
λες
ούτε τρομάζω άπειλές,
και μαζί το ζουνάρι σου
μη χάσης τό... τομάρι σου.
'Αν κάνης τό ποδάρι σου
να σύρης προς τό πλουσταρίο
να σε σκοτώσω εύθύς...
ΜΑΡΙΩ

